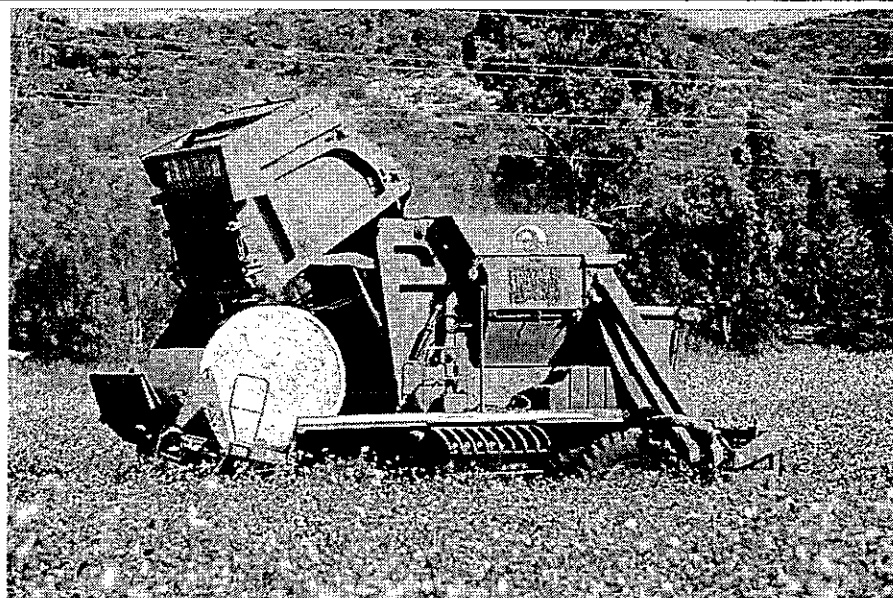

בס"ד, ג' במר-חשון
תשע"ג
אוקטובר 2012
מס' 429

בנין

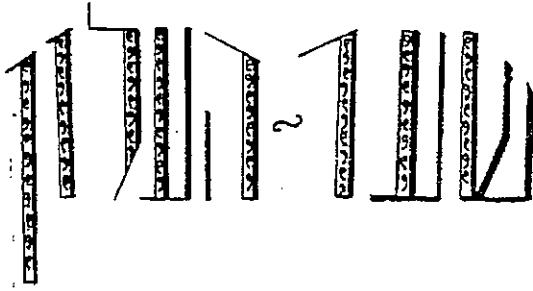
א"ן - ני"א 311

קטיף כותנה בשדות ני"א עצי"ן, תשרי תשע"ג

"ברך עלינו ה' אלוקינו.
ברך עלינו
את השנה הזו
ואת כל מיני תבואתה לטובה
ותן טל ומטר לברכה על פני האדמה
ושבענו מטובה
וברך שנתנו
כשנים הטובות לברכה".
(ברכת השנים, תפילת שמונה עשרה)

מר-חשון

שנה חדשה, מה בכנפיה תביא?

פריחת החצב ורוח סתווי.

תש כוחה של חמה, מצהיבים העלים,

תקיעות השופר מבית הכנסת עולים.

רימונים ותמרים משיחים זה לזה:

"שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה".

תפוח בדבש וברכה עתיקה:

"שתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה".

מאיתנו אליכם הברכה משוגרת:

מי ייתן שתהא זו שנה נהדרת.

זו הברכה שצורפה לתבילה שנשלחה לבנינו ובנותינו בצה"ל ובשירות הלאומי לקראת השנה החדשה. גם אנו חפצנו להוציא עלון בניהוח של חג ואף הצענו כנושא: "התחלות חדשות". אנו מקווים שהיו אלו רק טרדות התגים ולא חוסר עניין, שגרמו לדחייה בהוצאת העלון עקב מיעוט החומר שהגיע. אף שלא התעצלנו לשוב ולפרסם ואף פנינו באופן אישי לחברים, שסברנו שההתחלות החדשות שלהם מעוררות עניין, לא נרשמה התלהבות. תודה לאלה שכן נענו לאתגר.

לפני מספר חודשים כתבה נירה ב"בניר" את מחשבותיה לגבי מגורי בנים לא דתיים במשק ופתחה בכך פולמוס ציבורי שהתקיים בכתב ובעל פה. הגיליון הנוכחי נותן במה למאמר בנושא דומה, ששלח אלינו בן המשק ניר מלמד. המאמר מעורר מחשבה ומטלטל ואינו משאיר אדיש הן את מי שמסכים עם דעתו והן את המתנגד לה. אנו מזמינים את קוראי "בניר" להגיב על הדברים בעלון הבא.

באיחור של כמה שבועות נכתבים בעלון זה דברי הספד לתברתנו ציפי רותם שנפטרה בטרם עת.

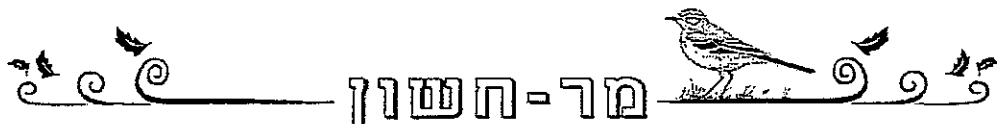
בחג הסוכות הלך לעולמו בשיבה טובה חברנו בנימין זמיר שהיה "נעים זמירות ניר עציון". בנימין ושולמית ז"ל הגיעו אלינו באמצע שנות ה-60 עם ילדיהם. אף שלא היה עול ימים ביקש בנימין לעסוק בחקלאות, אך כישוריו בתחום התרבות והחזנות באו לביטוי מיטבי בעבודתו כ"תרבותניק" של בית המרגוע. אופיו הנעים, נועם הליכותיו, אופקיו הרחבים ויכולותיו המופלאות בעמידתו לפני התיבה, הוכיחו כמה התאים לתפקיד זה. לבנימין הייתה תבונת כפיים בציור ובכתיבה על גבי שלטים, בצביעת חדרי בית המרגוע בחורף ובעבודתו המאוחרת כסופר סת"ם. חידושים רבים הביא בנימין לתפילות בית הכנסת שלנו והעשיר את נוסח התפילה במנגינות שובות לב. בכל אירוע במשק היו פונים אליו ומבקשים שינעים בפרק חזנות ותמיד היה נעתר ברצון. בנימין פעל להנחלת הזמר והניגון בקרב בני הדור הצעיר והקים במקום מקהלת ילדים ששרה שירי חגים ושירי ארץ ישראל ומקהלת בנים ששרה "מזמור שיר חנוכה הבית" ביום חנוכה בית הכנסת שלנו. סבלנות יתרה הייתה לו לנערים שלימד לקרוא בתורה לקראת עלייתם למצוות. זכה בנימין לאריכות ימים וליכול פורה של נכדים ונינים. יהי זכרו ברוך!

קריאה נעימה ושנה מבורכת,

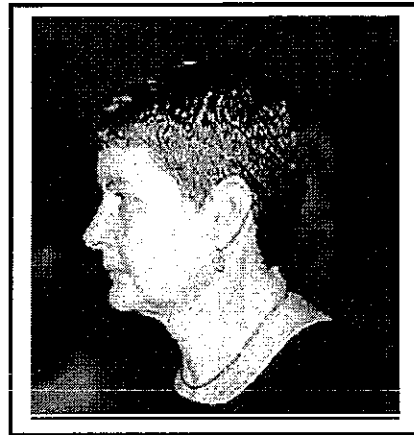
נירה ופסי

מערכת "בניר"

כתובתנו: banirezion@walla.com

ציפי רותם ז"ל
נפטרה
בד' באב תשע"ב

הספד לציפי רותם

הרב רון לוביץ

"עלה המוות בחלוננו, בא בארמונותינו", דומה שאין כמילים האלה של הנביא ירמיהו (ט, כ) לתאר את תחושותינו כשאנו מלווים אותך ציפי למנוחת עולמים. זה למעלה מארבע שנים שאנו כואבים את דבר מחלתך, וידענו לקראת מה את הולכת, ומבחינה מסוימת אנו הולכים ומתאבלים מאז היוודע דבר המחלה האיומה, ובכל זאת מכת המוות קשה וגדולה עד מאוד.

אנו זוכרים ומזכור אותך לעד לא רק כציפי החולה ב-A.L.S, אלא בראש ובראשונה כציפי בריאה ומתפקדת, החיה את החיים במלוא המרץ ויודעת למצות מהם את המיטב. ציפי שבעיניים טובות רואה את כל היופי והטוב שיש בעולם, ויודעת להעריך אותו. ציפי שאוהבת לטייל ולקרוא ספרים, אוהבת טבע ותרבות, ויותר מכל אוהבת אדם. אהבת האדם קרנה מפניך, קיבלת פני כל אחד בשמחה ובפנים מאירות, בלבביות ובתחושה שאת מתחברת לכל אחד, יודעת להקשיב לכל אדם ולמצוקותיו, ומבינה כל אדם במקום בו הוא נמצא.

אהבת אדם זו שאפיינה אותך, ציפי, הביאה לכך שיצרת קשרי חברות עמוקים עם אנשים בכל מקום, קשרים שנשמרו לשנים רבות. חברם שרכשת עם שעה בארה"ב בשנים שהייתם שם כזוג צעיר, נשארו ונשמרו במלוא עוזם עד היום. אולם היחס שלך כלפי כל אחד היה יחס של חיבה גדולה, לא רק כלפי חברות וחברים אלא גם כלפי העובדים שהיו כפופים לך כמו גם כלפי אנשים זרים לחלוטין. קיבלת כל אחד בלי ביקורת, ודיברת עם כל אחד בגובה העיניים. אצלך לא היה משוא פנים לאיש, אלא מאור פנים לכל איש ואישה.

בימים אלה של ערב תשעה באב מרבים לדבר על כך שבית שני נחרב מפני שנאת חינו, ועל כך שיש לעבוד על כך שתשרור אצלנו אהבה. חושבים ומדברים בימים אלה רבות על החשיבות של אהבת חינו שיש להתחזק בה. את ציפי, לא היית צריכה לעבוד על אהבה לבריות, ולא היית צריכה להתחזק באהבת חינו, הם זרמו בעורקיך בקלות, הם נבעו אצלך בטבעיות ובפשטות, בלי שנדרשת להפעיל כל שריר לשם כך. ואכן גם כשחלית בניזון שרירים, עם כל הסבל ולמרות הקשיים, אהבת האדם קרנה ממך.

מתוך אהבת החיים והידע, היית מסוגלת ללמוד תחומים חדשים גם בגיל מבוגר. אחרי שנים רבות בהן ניהלת מחלקה בבית המלון, למדת את תחום חשבות השכר, והיית לחשבת השכר של המשק. יחד עם התחום הכל כך מתמטי הזה, למדת את ניהול בתי אבות ונכנסת לתחום הגרונטולוגיה ולמכלול ההיבטים של הטיפול באוכלוסייה המתבגרת, וקיבלת על עצמך את הטיפול בקשישים במשק.

בפעילות זו של העזרה למבוגרים במשק התגלית במלוא גדלותך כמי שמיטיבה להבין במהירות ובבהירות את צרכיו של כל אחד, ודואגת מכל הלב למלא אותם. לא הסכת זמן ומאמץ ככל שנדרש כדי לתת לכל אחד את העזרה ואת תשומת הלב שהיה זקוק להם.

אך העזרה לזולת היתה חלק מאישיותך ומעשייתך כל ימייך מאז ומתמיד. היית נכונה להושיט יד בכל עניין, ותמיד מתוך סבלנות ונעימות. מעולם לא ראו עלייך ארשת של כעס ועצבנות, אלה תמיד היו ממך והלאה. אחד התפקידים שמלאת בהתנדבות משך שנים רבות היה ארגון האירועים במשק. קיבלת על עצמך אחריות לאירועי חתונות ושאר שמחות, וניהלת אותם במסירות ותוך השקעת מאמץ אין קץ שכל דבר יעשה על הצד הטוב ביותר לשמחת כולם.

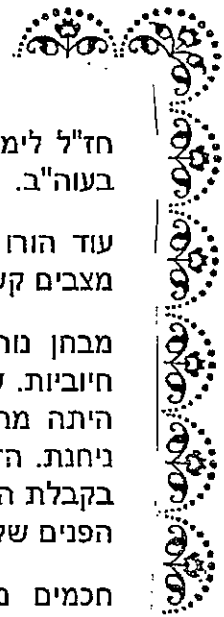
בורא עולם לא חנן אותך בחיים ארוכים במושגים של ימינו, אבל הוא זיכה אותך בכישרונות מבורכים ובתכונות מעולות. היו לך ידיים טובות שכל מה שעשית איתן יצא נאה ומוצלח: בישול ואפיה, ציור ורקמה ועוד ועוד. והיתה לך מחשבה ישרה, מחשבה הרואה דברים כהווייתם ובבהירות, כזו שאפשרה לך לכלכל בתבונה את מעשייך, ולתת תמיד עצה טובה למשפחתך, לידידייך ולשכנייך. כולם נהנו ממך בעצה ותושייה. בדבריך אפשר היה להרגיש איך כל דבר מסובך נהיה לאמת פשוטה וברורה. היית אישה של אמת, שמדברת ביושר ובפשטות, בשיקול דעת ובמתינות, בלי כחל ושרק ובלי הצטעצעות, בחוכמה ולא בהתחכמות.

היית אשת משפחה למופת. בת מסורה לאמך, רעיה נפלאה לשעיה אישך ואימא נהדרת לילדייך.

ואכן כשם שהרעפת אהבה על כל הסובבים אותך, כך זכית מהם לדאגה ולטיפול יוצאים מגדר הרגיל מצדם בעת מחלתך. ארבע השנים האחרונות היו שנים של ניסיונות קשים גם לבני המשפחה, וראינו אותם בגדלות נפש כל כך מיוחדת. ברצוני לומר לכל בני המשפחה: אתם יכולים להיות שלימים עם עצמכם שעשיתם את כל שהיה לאל ידכם, והרבה מעל ומעבר. אהבה ומסירות טוטאליים כמו של שעיה לציפי הם דברים שלא רואים בעולם הזה. אמנם היה לך ממי ללמוד: אני עוד זוכר כיצד סבא יוסף ז"ל טיפל במסירות עצומה בסבתא בלומה ז"ל, והיה מופת לכולנו. אבל אתה שעיה התעלית לשיאים בלתי נתפסים של דאגה ומסירות לרעייתך. שמרית ונעמה, סמדר ואמיר ובני זוגם עטפתם את אמכם באהבה גדולה ובנתינה גדולה, ונתתם לה כוחות להחזיק במצבה מתוך חוסן נפשי, גבורה ואצילות נפש.

אילו היו השכר והעונש ניתנים על ידי בורא עולם בעולם הזה, היינו בוודאי זוכים לראותך בקרבנו בריאה, חזקה וספורטיבית כפי שהיית, עוד שנים רבות. ברם, אמונתנו מלמדת שהעולם הזה הוא עולם העשייה, ואילו מקום קיבול השכר הוא העולם הבא.

חז"ל לימדונו שהקב"ה מייסר את הצדיקים בעוה"ז על מנת לשלם להם את שכרם בעוה"ב.

עוד הורו לנו חכמים שהקב"ה מנסה דווקא את הצדיקים, ודווקא להם הוא מזמן מצבים קשים בהם הוא בוחן אותם, כדברי הפסוק בתהלים י"א: "ה' צדיק יבחן".

מבחן נורא וקשה היה המחלה בה לקית כשעודך צעירה למדי ומלאת אנרגיות חיוביות. עמדת בניסיון הקשה הזה בגבורה ובאצילות מדהימים. קבלת הייסורים שלך היתה מתוך השלמה שקטה, בה באו לידי ביטוי כל כוחות הנפש המיוחדים בהם ניחנת. הדרך בה הישרת מבט למוות המתקרב לאיטו היתה מדהימה בשקט הנפשי, בקבלת הדין ובקבלת ההחלטות שלך. יותר מכל אי אפשר היה שלא להתפעל ממאור הפנים שלך ומהחיוך השליו בהם קיבלת כל מי שהגיע לבקרך.

חכמים מלמדים כי "ייסורים ממרקים עוונותיו של אדם". אחרי הזיכור הגדול שהדככת ציפי בייסורייך – מובטחים אנו שדרךך סלולה בעולם הבא.

תנצב"ה

ציפי – אחות יקרה

נאמר בלווייה ע"י הדסה פרידמן

ציפי אחותי היקרה!

כן! אחותי.

יחד גידלנו ילדים,

יחד טיפלנו בהורים,

יחד חגגנו חגים,

יחד יצאנו לטיולים,

וסתם כך אכלנו בשבתות ביתך. ובשנים האחרונות אפילו עבדנו ביחד.

נתת לי כתף, יעוץ ותמיכה שכל כך חסרה לי כבר עכשיו.

גילוי המחלה הפתיע את כולנו, אבל לאורך כל הדרך ידעת מה את רוצה והיית

שלמה עם כל צעד ומחלך.

אם יש נחמה, היא נמצאת בידיעה שעשית את דרכך האחרונה בדיוק באופן בו

בחרת, כשמסביבך האנשים שאת אוהבת.

תודה על כל השנים.

ציפי – דברים שנאמרו בלוויה ע"י רבקה דובדבן

ציפי אהובה שלי

חיינו שלובים אלו באלו כמעט 30 שנה.

בעבודה משותפת, בגידול ילדים בגילאים קרובים, בבילויים, בטיולים, בשיחות נפש, בהתגייסות לעזרה.

אדם חולה משתנה בדרך כלל. הוא הופך, לא פעם, לממורמר, לקשה יום, ולא אחת מי שבא לבקרו עושה זאת מתוך כורח, כמי שקפאו שד.

לא כך את, ציפי שלי.

המחלה לא שינתה את אופייך. אותה ציפי, גם אם "קצוצת כנפיים" במובן הפיסי. היית תמיד, בבריאות כמו גם בימי המחלה, טובת לב, מפרגנת ונדיבה, שמחה בשמחת האחר וכואבת את כאבו.

המשכת להיות אבן שואבת, מושכת, מעניקה מעצותייך החכמות ומחיוכיך הממיסים, גם בימים קשים.

אי אפשר היה שלא להבחין, שלמרות חוסר האונים הפיסי, המשכת לתת את הטון בבית, שהמשיך להתנהל, ממש כמו בימים הבריאים ההם, בשמחה, בנועם הליכות, ברוח טובה, בפשטות, בקבלת אורחים, בכיבוד הזולת.

תמיד הרגשתי נח לשתף אותך בחוויות שלי, גם בתחומים בהם היינו שותפות בעבר, מבלי לחשוש מקנאה או צביטה בלב מצידך.

כך, לא חשתי חוסר גוחות לספר חוויות מטיול. תמיד נתת את ההרגשה, שהסיפור על החוויה, גורם לך להיכנס אליה, להיות חלק ממנה, ככל שניתן, ולשמוח בכך.

כך הרגשתי גם נוח לשתפך בבעיות שלי, הגם שברור שאלו מתגמדות אל מול הבעיה בה את התמודדת. הרגשתי מחובקת על ידך, מעצם המבט וההשתתפות, גם בלי מגע ידייך.

אמא ורעיה מדהימה היית. אוהבת, קשובה, משתתפת ומחבקת.

את הפירות קצרת, כשבני משפחתך, שעה, הילדים ובני/בנות זוגם והנכדים הקיפו אותך לאורך כל התקופה, באהבה ובמסירות, שאין דומה להם, כאשר החוויה הממש לא קלה, מגבשת, מאחדת, והופכת את כולכם לדבוקה אחת, שנועדה להמשיך את הבית הנפלא הזה, להיות לך לכתף, להקל עלייך ולשמח אותך. אשרי האשה שהקימה וטיפחה כזאת משפחה.

היית גיבורה ואסרטיבית בימי המחלה וכך גם במותך. הכל התנהל בדיוק כמו שאת רצית.

נוחי בשלום, ציפי אהובתי. אני כבר מתגעגעת.

געגענים לציפי רותם

רות בן ארי

חברה יקרה!

ציפי, אני כבר מתגעגעת אלייך. אני מתגעגעת אלייך כבר כמעט חמש שנים, מאז אותו יום שסיפרת לי על מחלתך הנוראה. חמש שנים של סבל. לבוא לראות אותך, בתוך הכורסא עם עיניים פקוחות וערה לסביבתך. לא איבדת את חינוך, תמיד קשובה ומחייכת. כך קיבלת אותי בכל שבת שהגעתי אלייך.

היית בשבילי חברה טובה, שאפשר לספר לה, לשתף אותה בלבטים ולהתייעץ. בחוכמתך היית קשובה, בלי ביקורת ובלי צורך לחנך עם הרבה חוכמת חיים ורצון לעזור.

אני מתגעגעת לטיולים שלנו בארץ ובחו"ל, וטיילנו הרבה. במיוחד זכור לי הטיול האחרון בקצ'קר – הגבוה בהרי טורקיה. את כבר היית בתוך המחלה ובגבורה גדולה יצאת לטיול לא קל, השתדלת להשתתף ולא ויתרת לעצמך.

אני מתגעגעת להליכות שלנו מחוץ למשק. איך שהוא, תמיד נתנו לעצמנו ללכת לאיבוד בתוך היער ולבסוף לחזור לשביל. אני מתגעגעת לשיחות שלנו בשעות ההליכה, אפילו חלמנו לפתוח מסעדה חלבית במטע הזיתים. נהנינו ללכת לים, שכל כך אהבת. היית שחיינית מצוינת שגדלה ליד הים. הרגשתי ביטחון גדול לשחות לידך למרחקים.

ציפי, היית חברה נדיבה שעזרה לכל מי שביקש עזרה. התנדבת לעזור באירועים של המשק ובאירועים של החברים. ברצון רב לקחת על עצמך לעזור למבוגרים של המשק. כל כך התאים לאופיך להיות שם בשבילם, להקשיב, לעודד, לעזור, לתמוך ולרוץ לרשויות כשצריך. זו את ציפי: כולך נתינה. אישה עם לב רחב ומאוד צנועה.

ציפי, האובדן במוותך הוא גדול. את חסרה לי! את חסרה למשק בתקופה זו של בלבול וחוסר ודאות. ובעיקר, האובדן הוא של משפחתך שכה אהבת. היית כל הזמן בשבילם והם השיבו לך אהבה בחזרה ובכל תקופת מחלתך לא עזבו אותך לרגע. ובמיוחד, מסירותו של בעלך שעיה, שטיפל בך באהבה גדולה... דברים כאלה לא רואים בכל יום.

ציפיקה (כך אהבתי לקרוא לך), יום לפני שעצמת את עינייך לתמיד באתי לבקר אותך. קיבלת אותי בחיוך רחב ופקחת את עינייך היפות שקיבלו גוון ירוק (בגלל החולצה הירוקה ששעיה הלביש לך). את המבט הזה אנצור לתמיד.

ציפי, נוח לך בשלום ושמרי עלינו שם מלמעלה.

אוהבת אותך.

חברות לעולמי עד

שעיה רותם

בשנת 1976 יצאנו להשתלמות בארה"ב מטעם ח"א, הגענו לקומפלקס דירות בסאן אנטוניו שבטקסס, בדירה לידנו הגיע זוג שלא הכרנו לפני כן, ריקי ויורם, ציפי הייתה בהריון עם שמרית, וריקי הייתה בהריון עם בנה איתי, מיד נוצר קשר בין ציפי וריקי, קשר מיוחד, שהפך לארוחות ערב משותפות וטיולים בימי ראשון. לאחר חודש וחצי התפצלנו, ריקי ויורם עברו ללוס אנג'לס, אנחנו לפניקס באריזונה שם נולדה שמרית, חודש וחצי לאחר מכן היה אמור להוולד איתי. ומשם המשכנו לסנט לואיס שבמזורי. פלאפונים עדיין לא היו וכמובן גם לא אימייל, כך שמאז ועד שחזרנו ארצה לא היינו בקשר.

(בסנט לואיס נפגשנו עם מעגל חברים נוסף שגם לא הכרנו לפני כן, הגיע חג הפסח וצריך לעשות סדר, ציפי שעד אז, חגגה אולי פעמיים סדר כהילכתו (אצל הורי), הזמינה כעשרה זוגות כולל זוג אמריקאים, ויחד עם החברות הפיקה סדר פסח כהילכתו, שלא נשכח הרבה זמן.)

לאחר כשנה וחצי חזרנו ארצה, אנחנו לרחובות וריקי ויורם לראשון, ומיד חודש הקשר, וחזרנו למתכונת של מפגשים ובילויים משותפים, שלא נפסק לאורך כל השנים.

כשציפי חלתה, ריקי הגיעה לביקור בכל הזדמנות, בשנה האחרונה הרימה טלפון כל יומיים, יותר מאשר לשאול בשלומה, היה לדאוג לשלומה, כמו כן הרגשתי רטט בקולה, הבוטט והצחקני שהדהד בראשי.

ביום שיש לפני כניסת השבת, מספר חודשים לפני שציפי נפטרה, נדם ליבה של ריקי, לא ברור אם זה היה שבץ לב או דום לב, לי לא היה ספק, ליבה של ריקי נדם משברון לב.

וכך, חברות שהתחילה לפני 36 שנים ונמשכת לעולמי עד.

מכתב מקרובת משפחה יקרה למשפחת רותם

מצווה על היהודי לחיות את האמת
אך לעתים, עם האמת האדם מתעמת,

כי יש מצבים שהאמת מעורר פחד,
ולכן האדם החושש
דוחה את האמת ולמצב מתכחש.

זה טבעי, מרמלי ואפילו הוגן,
שהאדם על עצמו, בכל מחיר יגן,
לכן הוא מתכחש לאמת, התכחשות זו היא העוון.

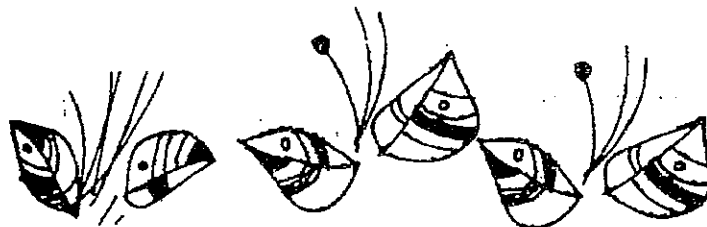
אך אצלכם היתה שונה התמונה,
כי מדת האמת, בתוכם טמונה.
מהרגע הראשון חייכם את מציאות המחלה,
זכור לי בבירור את מה ששמעתי ממכם מילה במילה...
כשמשפחתנו הגיעה לניר עציון רבתה ההמולה.
היה זה ביום העצמאות, שמענו מכיוון הדשא, קול שירה עולה.

פגשתי את ציפי ע"ה (כמה קשה לי לכתוב ע"ה)
ועל המחלה היא סיפרה, קבלתי זאת בבהלה
היה קשה לי להגיב, לא מצאתי מילה...

הרגשתי שיושבת מולי אישיות ענקית...
ציפי ע"ה סיפרה את הדברים כהווייתם
מבלי לטאטא, היא ידעה לאן היא צועדת...
הרבה מים זרמו בנהר...
הרגשתי צורך לבוא לבקר להתעניין
הביקור היה בשבילי מקור: לימוד, הנאה ושמחה.

ועוד דבר מיוחד הצלחתי לראות
את האהבה האחוזה הרעות.
כשבני המשפחה אחד בשני תומך,
מצב הרוח לא דועך.
יום יום הגיעו הילדים והנכדים
והמתיקו את הרגעים
"הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד"

משפחת גדול, ירושלים.

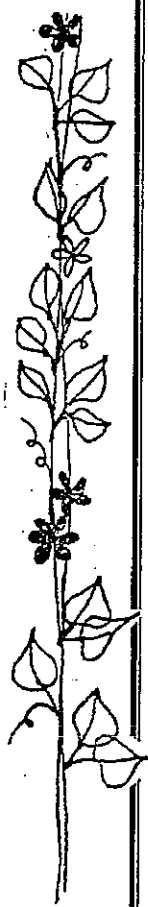
לזיכרון

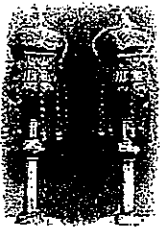

מרים ארזי ז"ל	- י"ג אלול תשכ"ד
שלמה מעודד גרינדי ז"ל	- כ"ו אלול תשכ"ד
חנה (בז"י) למפל ז"ל	- י' אלול תש"ע

עמנואל בן ישי (בנישו) הי"ד	- י"ז תשרי תשל"ד
מרדכי צבי רסל ז"ל	- י"ג תשרי תשמ"ז
חיה אירית ברקאי (מיכאלי) ז"ל	- ב' דראש השנה תשנ"ב
מאיר קלוש ז"ל	- שמחת תורה, כ"ב תשרי תשנ"ה
מגן פרידמן הי"ד	- א' סוכות, ט"ו תשרי תשנ"ט
חנה פרנדה טליאקוצו ז"ל	- א' דראש השנה תש"ס
חיים יהושע סעדון ז"ל	- כ"ה תשרי תש"ס
תלמה רוזנברג ז"ל	- א' דראש השנה תשס"ט
עדינה בן דוד ז"ל	- כ"ט תשרי תשע"ב

שמואל אילני ז"ל	- ל' חשון תשכ"ח
שושנה דובדבן ז"ל	- כ' חשון תשל"ו
חיים רפאל גרשום מיכאלי ז"ל	- ד' חשוון תשמ"ז
דוד שלמה פלבניק ז"ל	- כ"ו חשון תשס"ב
פנינה בר-חן ז"ל	- י"ז חשון תשע"א

רימונים לספר תורה
סוריה, 1920

דרשתו של חתן תורה: שמעון ויצמן לעונג שבת בראשית

א. פרשת בראשית היא המסיימת את חודש תשרי והיא גם מתחילה את השנה החדשה, יש בה הוראות לכל השנה.

אתה העניינים המרכזיים בפרשה הוא הציווי לאדם הראשון שלא לאכול מעץ הדעת.

מבואר במדרש (ב"ר כא) שהציווי היה רק על היום הראשון לבריאתו.

ליתר דיוק הרי שהציווי היה בשעה התשיעית ליום השישי (סנהדרין לח:): ושלש שעות לאחר מכן כשנכנסה שבת הותר האיסור.

למרות הזמן הקצר, אדם הראשון לא עמד בניסיון ועבר על הציווי.

נשאלת השאלה: כיצד אדם הראשון יציר כפיו של הקב"ה, אשר שמע את הציווי ישירות מהקב"ה עצמו, לא עומד בניסיון באותם שלוש שעות? יש בוודאי הרבה סודות תורה בעניין חטא עץ הדעת, אך עדיין על פשוטו של מקרא אדם הראשון נכשל. כיצד זה קרה?

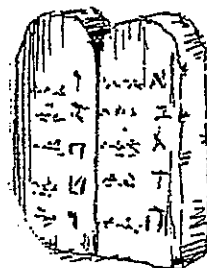
ב. אפשר ללמוד מכך, שכל מגמתו של יצה"ר היא להכשיל את האדם, כל כוונתו היא שיעבור על ציווי הבורא. ולכן ככל שהמצווה חשובה יותר כך גדולים יותר המאמצים של יצה"ר להכשיל את האדם, גם אם מדובר במצווה קלה ביותר.

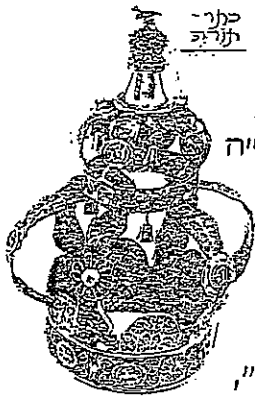
כל אחד חש בכך מידי פעם, יש דברים בקיום תורה ומצוות שעל פי השכל היה קל לקיימם, ויש הרגשה שדווקא אלו דברים מאוד קשים לקיום. המבחן הוא בדבר הקשה ביותר לאדם לעמוד בו, זאת השליחות שלו והעבודה שהוא צריך לעשות.

הגמרא אומרת "**אבוד במאי הוי זהיר טפ"י**" (שבת קיח:). פירוש חסידי מסביר שכל נשמה יש לה מצוות מסוימות הקשורות במיוחד עם שליחותה למטה בגוף (זה יכול אפילו מצוות מדרבנן), מצוות אלה עליה לשמור בהידור רב יותר משאר המצוות, ולכן יצה"ר מערים קשיים דווקא על מצוות אלו כי הוא יודע כמה הם חשובות.

זהו גם הסבר למאמר אחר בגמרא (סוכה נב.) "**כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו**" כי ככל שאדם גדול יותר מצוותיו חשובות לו יותר, יצה"ר מתאמץ כנגד זה יותר. טעם נוסף הוא כדי שתהיה בחירה חופשית, צריך שכוחות הטוב והרע יהיו שקולים.

מטעם זה אדם ראשון לא היה יכול לשלוט כל עצמו ואכל מעץ הדעת, משום שהיה יציר כפיו של הקב"ה וכל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו בפרט שהציווי שלא לאכול מעץ הדעת היה חשוב ביותר – כפי שיש ללמוד מכך שהחטא גרם לנפילה גדולה לאדם ולכל הדורות.

כתר-
תנ"ך

ג. אומרים חז"ל כשנתן הקב"ה את התורה ציווה למשה רבנו **"כה תאמר לבית יעקב"** אלו הנשים, הם שמעו תחילה את הציווי על קבלת התורה. זאת כדי למנוע את התקלה שהית בחטא עץ הדעת שבו רק האדם לבדו שמע את הציווי מפי הקב"ה ולא חווה, וזה נתן מקום לקלקול, אילו הייתה חווה שומעת את הציווי, הייתה דואגת שהאדם לא ייכשל בחטא כמו שאכן היה במתן תורה.

ד. סיפורי התורה הם בלשון הוראה, ובפרשת בראשית הם הוראות כלליות לכל השנה, הרי שיש כאן הוראה איך צריך להתנהל בית יהודי. כל בית יהודי צריך להיות בבחינת **"מקדש מעט"** שהקב"ה יוכל לומר על הבית הזה **"ושכנתי בתוכם"**, וכיוון שהנהגת הבית תלויה בעיקר **בעקרת הבית**, יש לפעול במיוחד בדרכי נועם ושלום שיהיה לה רצון והבנה בחשיבות קיום תורה ומצוות, כך תשמור את הבית ואת בעלה ממכשולים. בכוח מעלתה המיוחדת של **"הבינה היתרה שניתנה באשה יותר מבאיש"**.

זהו גם הלשון בברכת הנישואין **"כשמחך יצירך בגן עדן מקדם"**, לכאורה מה מוסיפה המילה **"מקדם"**? הרי ידוע שאדם וחווה היו לפני שנים רבות, אלא שמקדם הכוונה לפני החטא. וזו הברכה לכל זוג שחייהם יהיו כמו שהיה אצל אדם וחווה לפני החטא, שלא יהיה **"כנגדו"** אלא **אדרבא "עזר"** ושהבית יתנהל באופן של **"ושכנתי בתוכם"** – **"כשמחך יצירך בגן עדן מקדם"**.

ברכות ליוסי וכרמית חתן וכלת בראשית, אגב, יוסי הצטרף לדף היומי. שבת שלום,

קאו מרס שניכם וראו מי ברא אלה (ישעי' מ)

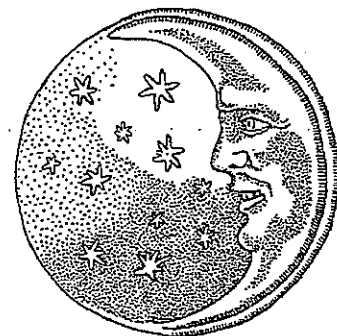
בראשית

אורי דויד

בראשית ברא את השמים והארץ
והכל היה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום
החיות החלו לטייל ולאכול
והשמש מלמעלה האירה על הכל
הים נהיה כחול ועמוק
והדשא בהיר וירוק והעולם
נהיה הרים וגאיות, נחלים ובקעות
ובתוך זה נוצר האדם

ואני נוגע בכל פינה
ומוצא רק טוב בעולמך
כל כך הרבה נתת בעולם
איזה חיים! בן אדם
כמה טוב.... בן אדם
כמה טוב... איזה טוב איזה טוב ה'!

ויכולו השמים והארץ
וכל צבא עולם אז נח איתו
אלוקים כילה את הבריאה
וקידש את יום שבת מנוחתו
אז בא ביחד אח
ניקח את כל הטוב שבבריאה
אם רק דע להודות על מה שיש
נקבל מעין עולם הבא

דרשתו של חתן בראשית: יוסי עדן, לעונג שבת בראשית

שבת שלום,

כשעליתי לתורה בשמחת תורה, עיינתי תוך כדי הקריאה בפסוקים ובחרתי לעסוק במספר נושאים שעלו במוחי בזמן הקריאה.

1. מורכבות הבריאה – יש בורא לעולם

הנביא ישעיהו בנבואתו אומר שאנו מרום עינינו וראינו מי ברא אלה המוציא במספר צבאם, לכלם בשם יקרא מרב אנשים ואמץ כח איש לא נעדר.

הסתכלות במעשה הבריאה בכלל ובגרמי השמיים בפרט מעוררת השתאות רבה, כל אדם המביט לשמיים זרועי כוכבים לא יכול שלא להתרשם מעוצמת הבריאה האין סופית של הקב"ה.

כתב הרמב"ם: "והיאך היא הדרך לאהבתו ויראתו, בשעה שיתבונן האדם במעשיו וברואי הנפלאים הגדולים ויראה מהן חכמתו שאין לה ערך ולא קץ מיד הוא אוהב ומשבח ומפאר ומתאוה תאוה גדולה לידע השם הגדול,..." (רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ב הלכה ב)

ככל שמעמיקים בהסתכלות על הבריאה וככל שאנו מצליחים לפתח טכנולוגיות ואמצעים לבירור של אותם פלאי בריאה אנו מגלים שוב עד כמה דרכנו להבנת הבריאה רחוקה, לעתים אנו מצליחים לפענח כיצד קורים הדברים אולם לא מדוע הם קוראים? היצירה המושלמת של היקום כפי שאנו רואים אותו מביא אותנו להבנה המחזקת את האמונה לנו שעולם זה לא נברא מעצמו וכי יש בורא לעולם.

מסופר על רבי עקיבא לכופר אחד שבא אצלו:

העולם הזה - מי בראו?

אמר לו רבי עקיבא: הקב"ה

אמר לו הכופר: הראיני דבר ברור.

אמר לו רבי עקיבא: למחר תבוא אלי.

למחר בא אצלו

אמר לו רבי עקיבא: מה אתה לובש

אייל הכופר "בגד"

אמר לו רבי עקיבא: מי עשאו?

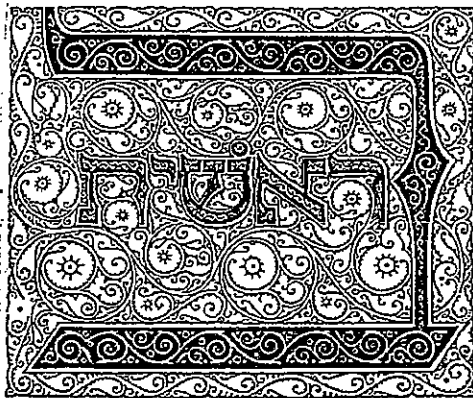
אייל - האורג!

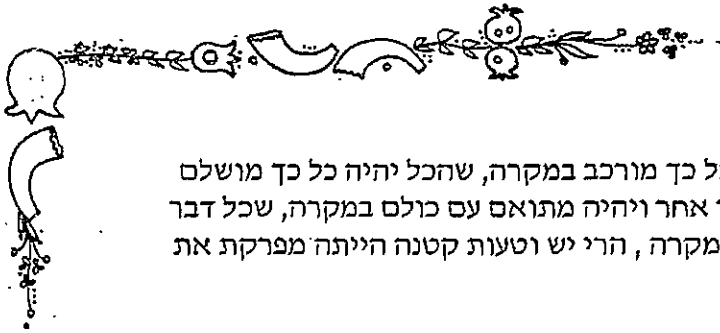
אמר לו רבי עקיבא: איני מאמינך! הראיני דבר ברור.

אייל: ומה אראה לך ואין אתה יודע שהאורג עשאו!!

אייל רבי עקיבא: ואתה אינך יודע שהקב"ה ברא את עולמו!!

נפטר אותו המין, אמרו לו תלמידיו מה הדבר ברור, אייל בניי כשם שהבית מודיע על הבנאי והבגד מודיע על האורג והדלת על הנגר, כך העולם מודיע על הקב"ה שהוא בראו (מדרש תמורה).

וכי יש סיכוי הסתברותי שיבנה עולם כל כך מורכב במקרה, שהכל יהיה כל כך מושלם במקרה, שכל איבר יהיה מחובר לאיבר אחר ויהיה מתואם עם כולם במקרה, שכל דבר יורכב בדיוק מהחומרים המתאימים במקרה, הרי יש וטעות קטנה הייתה מפרקת את העולם.

2. נעשה אדם בצלמנו

פסוק בו שם נאמר "ויאמר אלוקים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים וכו'" מדוע נכתב נעשה בלשון רבים וכי למי הכוונה בדברים?

נכתב בבראשית רבה, רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יונתן אמר: "בשעה שהיה משה כותב את התורה היה כותב מעשה כל יום ויום, כיון שהגיע לפסוק הזה שנאמר ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, אמר לפניו, ריבון העולם מה אתה נותן פתחון פה למינים, אתמהא, אמר לו כתוב!, והרוצה לטעות יטעה, אמר לו הקב"ה, משה, האדם הזה שבראתי, לא גדולים וקטנים אני מעמיד ממנו".

שאם יבא הגדול [למצב שיהיה צריך] ליטול רשות מן הקטן ממנו, והוא אומר מה אני צריך ליטול רשות מן הקטן ממני?, והן אומרים לו, למוד מבוראך! שהוא ברא את העליונים ואת התחתונים, כיון שבא לברוא את האדם נמלך במלאכי השרת!!!

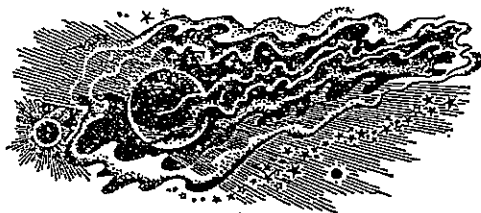
כלומר חז"ל העבירו לנו בפירושים מסר שאפשר ורצוי להיוועץ במיוחד כאשר את המלאכה מוטל יהיה עליך לעשות וכן במצבים שבהם די ברור לך שלא קיים ממש צורך בהתייעצות. ניתן ללמוד על גדולתו של הקב"ה בכך שראה את פוטנציאל הפגיעה, כביכול, של השלכות בריאת האדם על מלאכים, על אף זאת נועץ בהם.

פירוש נוסף שכתב הרמב"ן בשם הרד"ק: אמר באדם "נעשה" כלומר: אני והארץ הנזכרת נעשה אדם, שתוציא הארץ הגוף מיסודה כאשר עשתה בבהמה ובחיה... ויתן הוא יתברך הרוח מפי עליון כדכתיב "וַיִּפַּח בְּאַפִּי נְשֵׁמַת חַיִּים" (ב:ז).

חז"ל אמרו ששלושה שותפים לבריאתו של האדם "אביו ואמו והקב"ה. לאחר עיון בדברי הרמב"ן ניתן לראות משמעות נוספת מעשה האב והאם הם אותן ישויות ארציות והקב"ה משלים את חלקו בכך שהוא מכניס בגוף הארצי נשמה שהיא עניין רוחני שאין לו מוחשיות חומרית.

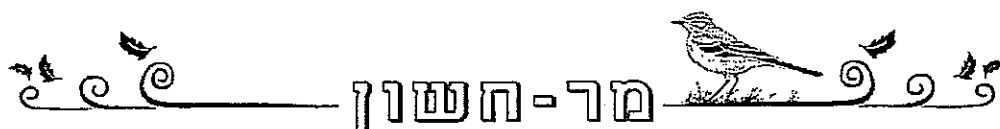
3. מימדים שונים לשמו של האדם

במדרש תנחומא לפרשת ויקהל כתוב

שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת נִקְרְאוּ לוֹ לְאָדָם ,
אֶחָד שְׁקוּרָאִים לוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ ,
וְאֶחָד שְׁקוּרָאִים לוֹ בְּנֵי אָדָם ,
וְאֶחָד שְׁקוּרָאִים הוּא לְעַצְמוֹ .
טוֹב מִכָּל מֶה שְׁקוּרָאִים הוּא לְעַצְמוֹ .

כל שם מאפיין התנהלות של האדם על פי תכונותיו האנושיות.

השם שקוראים לו אביו ואמו הוא השם הגנטי המולד שאליו נולד האדם בבחינת גורלו הטבעי של האדם.

השם שקוראים לו בני האדם – זהו השם שמאפיין את מה שהסביבה רוצה שתהיה או זה שגיבשו בשל התנהלותך.

השם שאדם קונה לעצמו שחז"ל אומרים לנו שהוא טוב מכולם הוא השם שבוחר האדם כל פעם מחדש תוך בחינת התנהגותו ושם זה מגלם את השאיפות שמציב האדם לעצמו. יש ושם זה נמצא בקונפליקט עם השמות האחרים עם זה המולד שנתנו לו אביו ואמו ועם מה שמשתקף עיני חבריו. בשני השמות הקודמים ננקט במדרש לשון קוראים ואילו בזה האחרון לשון קניין.

בשני השמות הראשונים הוא פסיבי ואילו השם האחרון הוא דינמי ודורש מאמץ.

4. **בין האור ובין החושך** – ישנו ויכוח מדעי / פילוסופי האם החושך הוא ישות בפני עצמו הוא שניתן להגדיר אותו כהעדר יישות האור. כלומר האם החושך הוא בריאה למרות שהוא מופיע כבר טרם מעשה הבריאה שהרי היה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום.

על פניו נראה אתה משתי אפשרויות או שהחושך נברא קודם לעולם, או שאינו נכלל בגדר הדברים שנבראו.

בגמ' במסכת חגיגה אנו מוצאים תשובה לשאלה זו, שם נאמר שהחושך הוא ברייה בפני עצמה, בדף י"ב ע"א מבואר ש"תוהו ובוהו, חושך רוח ומים, כולם ביום ראשון נבראו, ואם כן נראה שהחושך נברא.

גם בגמ' במסכת תמיד דף ל"ב ע"א, יש דיון האם האור נברא תחילה או החושך נברא תחילה, ומסיקה הגמרא שהחושך נברא תחילה.

אם כך נראה שהחושך הוא בתחלת חלק ממעשה הבריאה ויש שקדם לבריאת האור.

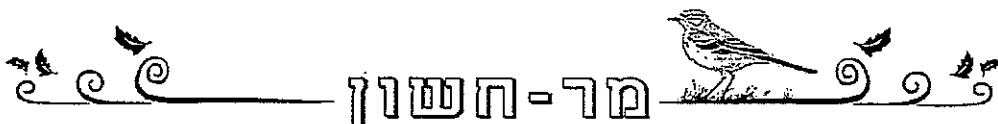
מה הייחודיות שהביא אם כך החושך לעולם ?

בהעמק דבר על פרק א' פסוק ה', מובאות הוכחות לכך שהחושך הוא בריאה בפני עצמה. ואומר "ואל תקשה, מאי מועיל בריאה זו, הרי בלא בריאה יהיה חושך בהיעדר אור? אבל כבר הורנו חז"ל...דאור האש אינו מנהיר ביום במקום חושך כמו בלילה שבו החושך מושל.

נוכחותו של האור הרבה יותר מוחשית כאשר שמים מולו את החושך. האור שימושי יותר כאשר יש חושך.

הדבר מתיישב יפה עם העניין של מעט אור דוחה הרבה מן החושך, שהחושך הוא מצב אחד ומוחלט ויש במעט אור כדי לבטל אותו.

החושך יכול לשמש שם כולל לכל הדברים שהם בגדר השלילי באדם. למעשה זהו הנגיב בסרטי הצילום של פעם. והאור כולל את כל השפע והדברים החיוביים שבאדם שהם תמונת המציאות. החושך מבליט את עוצמתו ומעלתו של האור. שכן אם לא היו בני האדם מתנהגים בדרך של חושך לא ניתן היה להעריך את אלו החולכים בדרך האור.

המילה עדן המופיעה בתיאור אירועי הבריאה בגימטריה היא 124 , נדהמתי לראות כי פסגת השאיפות של האדם לעולם הבא היא גם הגימטריה של המילה (לראות מה אנשים יעלו) , גיהנום . רחמנא ליצלן. גם זה 124 .

עדן משל לאור, גיהנום משל לחושך . הניגודיות התהומית בין אור לחושך היא גם הניגודיות בין החלקים שיש לאדם בעולם הבא.

ואם בגימטריות עסקינן, אז :

אור – אדון עולם – אין סוף -207

חושך – סגי נהור – אחטא ואשוב -334

בראשית – ואהבת את ה' אלוהיך , יהיה ממון חברך חביב עליך כשלך – רמז למצוות שבין אדם למקום ובן אדם לחברו – 913.

כבר בראשית דע לך שאתה מחוייב במצוות שבין אדם לחברו וגם מצוות שבין אדם למקום.

לסיים דבריי , ברצוני להודות לחברי ועדת דת על שבחרו בי להיות חתן בראשית על אף שאני בטוח שאיני כדאי והגון לכך .

לשמעון חתן התורה שתמשיך ללמד אותנו בדף היומי בנועם ובשלווה הנדרשת ללימוד הדיוטות שכמונו.

לכרמית היקרה ולמשפחתי שטוב ששיתפו פעולה בהפתעה זו שאחרת סביר להניח שהייתי מסרב לכך.

ותודה לכל מי שבא לכאן להשתתף אתנו בעונג השבת במקום לחטוף עוד שעה של שינה בשבת תענוג.

בתקווה שהאור יהיה בעזרנו והחושך מאתנו והלאה.

לחתן התורה שמעון וייצמן

ולחתן בראשית יוסי עדן

ולבני משפחותיהם

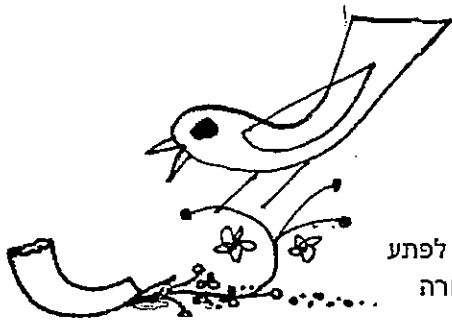
ברכות

"יגדיל תורה ויאדיר"

התחדשות

תמי וייל

בגנך פורחים לפתע
בערבוביה גמורה
עץ החלומות
ועץ הדעת טוב ורע
הסתכל על כליך
שהשארית בחצר
הפטיש, הסולם, המעדר
אחרי החגים ...

במסע שלא נגמר
בין שדות הצל ושדות האור
יש גתיב שלא עברת
ושתעבור
שעון החול, שעון חיך
מאותת לך עכשיו
למד-דלת, למד-הא, למד-וו .

אחרי החגים...

התחדשות מילים ולחן: נעמי שמר

עייפות בלתי מוסברת
פיק ברכיים לא מובן
זו שעה שלא חוזרת
לעולם - אבל
בליך אתה יודע
שמעבר לפינה
אהבה חדשה
ממתינה

אחרי החגים יתחדש הכל
יתחדשו וישנובו ימי החול
האוויר, העפר, המטר והאש
גם אתה, גם אתה תתחדש

כל שנה, אחרי שמחת תורה (בעצם, אחרי סיומה של עוד סעודה מוצלחת) אני רוצה
לשתף את חבריי, כאן, בניר עציון, בהרגשה המיוחדת שנוחתת עלי. כל שנה מחדש.

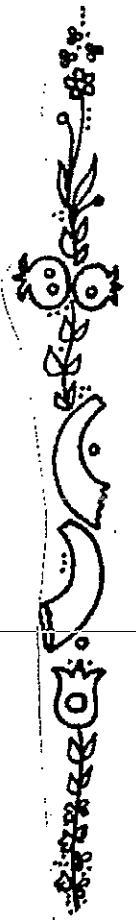
הפעם הבטחתי לעצמי גם לבצע...

חגי תשרי, להרגשתי, הם רק ההקדמה, הפתיח, הפרולוג. היסודות עליהן נבנית
השנה כולה.

בראש השנה אני מתרגשת מסופה של שנה ותחילתה של הבאה.

ביום כיפור אני מלאת יראה, יראת כבוד כלפי שמים, והודיה על האפשרות שניתנה לי
לפתוח דף חדש.. שוב.

סוכות הוא חג של אגחת רווחה ו"קדימה, הסתער!" להוכיח במעשים את מה
שהבטחנו בימים הנוראים. לבנות, ליצור, לקשט, לשבת בסוכה. והעיקר, להיות
בשמחה (תמיד!?!...).

מר-חשוון

שמחת תורה, שיאה של שמחה בחג נוסף (ולראיה, הרי ברכתי "שהחיינו" בהדליקי את הנרות).

אבל למעשה, שמחתי מתחילה עוד קודם, כשיהודה רזנברג מתקשר לשאול אם אסכים להיות אחראית על סעודת החג (לא לבד כמובן. יש לי שותפים ותיקים).

בערב שמחת תורה, כשאני מגיעה אל "נוף כרמל" (ולפני שנים, אל הדשא או הקונדיטוריה) ובאים חברות וחברים – לא רק כאלו שעמדו להצבעה במשק- ובתוך חצי שעה האולם ערוך ומוכן לסעודה.

ואח"כ ההקפות.. והריקודים.. והשטויות החביבות, הידועות מראש ובכל זאת מלהיבות.. והעליה לתורה של הבנים והבנות, מקטון ועד כמעט גדול.. ושירת "המלאך הגואל ... הוא יברך את הנערים" שמלחלחת את עיניי.. ובין ההקפות, עוברת ברחבת בית הכנסת ו"אוספת" אנשים לחלוקת הסלטים וכל השאר, וההיענות עצומה ומרחיבת לב! וחוזרים לבית הכנסת ואומרים את תפילת הגשם – "לברכה ולא לקללה". וחושבת על השנה כולה..

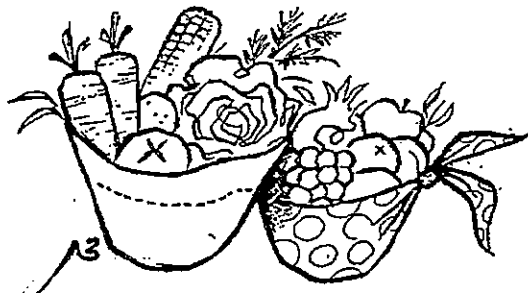
וכשכולם יושבים בשמחה לסעודה, עומדים מתנדבים בתור כדי לעזור בחלוקת המנות החמות, והצ'ונט שמגיע, מובל מהמלון בעגלול המעון בידי "הנוער" ומתקבל במחיאות כפיים.

ודברי התורה, והתודות, והאווירה – הלואי עלינו כל השנה!

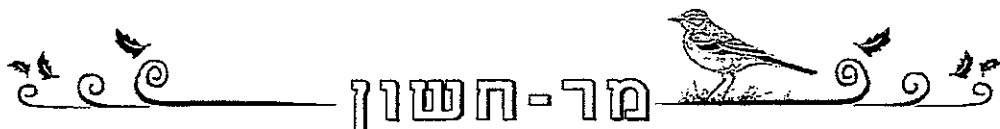
ואז אני משתדלת לקחת נשימה עמוקה עמוקה, ולשאוב מכל זה כוח לתחילתה האמיתית של השנה.

"ברוכה הבאה לכדור הארץ" אני אומרת לעצמי, ובכל זאת מקווה שהשנה תהיה טובה מקודמתה (כי תמיד כדאי לשאוף ליותר), שנדע לשבת ולדבר על הנושאים הבוטחים ולהגיע להתלטות הנכונות, הטובות לכולנו, ולפתוח פתח להתחדשות קהילתנו ולהתפתחותה.

שנה טובה!

שנה טובה ומבורכת

"וזהו רק ההתחלה..."

כא' בתשרי מתחילה באופן מחזורי מדי שנה בשנה החדשה. אבל בחיננו
ישנן התחלות חד פראיות, מיוחדות בחיננו, האננות את התנהלותנו, אורח
חינו ואף משימות על עתידנו. זו יכולה להיות התחלה צנועה (תחבית
חדשה?) ואלי שניו מהותי בחיינו (שניו משפחתו, הולדת ילד, התחלת מקצוע,
מצטרף מקום מאריס...).

פנינו לציבור בקשה שיתפז איתנו בהתחלות שלהם.

כל ההתחלות קשות (מכילותא)

הרב רונן לוביץ

שלום עליכם כתב כי ההתחלה הכי צולעת עדיפה על הסוף הכי טוב. זהו פתגם נחמד, אבל
כמובן איננו נכון, שכן בכל דבר בחיים חשוב יותר לאיזה סוף האדם מגיע – לאילו הישגים
ולאילו הצלחות, וחשוב פחות מאיזו נקודה הוא התחיל. גם במה שנוגע לחיים עצמם, לפי
אמונתנו חשוב יותר לאיזה מצב רוחני הגענו ואיזה מין בני אדם אנתנו בסוף הדרך, וחשוב
פחות מה היתה נקודת המוצא שלנו.

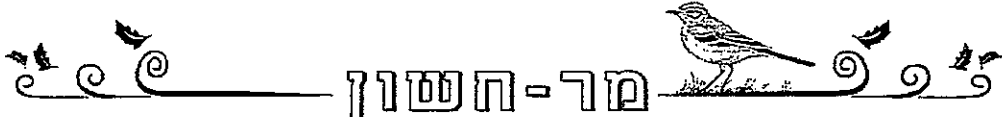
ברם, כדי להגיע לסוף טוב, צריכים לדעת איך מתחילים. התחלה טובה עשויה להוביל
להתקדמות חיובית, ואילו התחלה גרועה קשה לתקן. כשאנתנו מתבוננים בהתנסות של
הדורות הראשונים, זו המתוארת בפרשות בראשית ונח, אנו מוצאים שבני האדם נכשלו
שוב ושוב בשלב ההתחלה. איננו מתכוון רק לכישלונות של אדם וחווה שמהירו להתפתות,
ושל קין שמהיר לתרוג. גם המשך הדרך של המין האנושי היתה רצופה התחלות בעלות
פוטנציאל גדול, שהסתיימו במעשים הרי אסון. התורה הדגישה אירועי כישלון אלה
באמצעות שימוש חוזר בפועל "החלי".

"אז הוחל לקרוא בשם ה'" (בראשית ד'). בדורו של אנוש החלו בני האדם לפנות אל
הבורא ולקרוא בשמו. העתיד היה נראה מושלם, אולם עד מהרה הפכה הקריאה בשם ה'
לפניה אל אמצעים שונים, והידרדרה לעבודת אלילים. הרמב"ם בתחילת הלכות עבודה
זרה מפרט כיצד הנטייה החיובית לקרוא לאלוקים הפכה בהדרגה לאמונה בעבודת
הכוכבים והצלמים, ותחילה בתור אמצעים, ובתמשך בתור בעלי כוחות עצמאיים.

"ויהי כי החל האדם לרוב" (בראשית ו'), מסופר בסוף פרשת בראשית. בני האדם החלו
לקיים את מצוות "פרו ורבו ומלאו את הארץ", וגם כאן יש פוטנציאל גדול, כאשר בני
האדם ממלאים אתר הצו הא-לוהי להתרבות, והם עשויים לפתח את העולם ולחיות בטוב.
אולם המשך הפסוק מלמד על הסטיות שלא איחרו לבוא: "ויראו בני האלוהים את בנות
האדם כי טובות הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחור". במקום להקים בתים לתפארת,
הם ביכרו ללכת בדרך מכוערת. במקום חיי משפחה, רבתה זימה ומזימה.

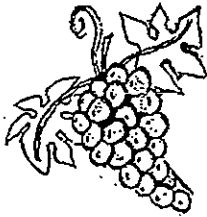
"הוא החל להיות גיבור בארץ" (בראשית י'). לאחר המבול, נמרוד יצר התחלה חדשה של
חיי גבורה. גבורה היא מידה טובה, שעליה אנו מברכים כל בוקר "אוזר ישראל בגבורה".
גיבורי חייל הנלחמים ברע, וגיבורי רוח הכובשים את יצרם הם הדואגים לתיקונו של
עולם.

אולם נמרוד העדיף למרוד ב-ה'. הוא העדיף לצוד חיות באכזריות ולצוד את דעת הבריות
(רש"י). הגבורה הפכה בידיו לאמצעי של אכזריות כלפי עולם החי ושל עריצות כלפי בני
האדם.

בכך הושלמה השלישיה הקלאסית של הכישלונות: עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים. שלוש התחלות טובות שכל אחת מהן הובילה לאחת משלוש העבירות החמורות. שלוש התחלות בשלושת התחומים של העולם הנפשי-רוחני של האדם שהסתאבו: מחשבות, תאוות ומידות. עולם המחשבה השתבש בדור אנוש, עולם היצרים התבלבל על-ידי בני האלוהים, ועולם המידות התפספס באמצעות נמרוד.

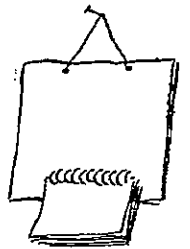
ואז הגיעה התקווה הגדולה – נח. האיש שמצא חן בעיני ה' (ו, ח), והיה "צדיק תמים בדורותיו" (ו, ט). נח הציל את העולם, וקיבל הזדמנות להתחיל אותו מחדש בצורה טובה ומוצלחת. אולם גם הוא לא ידע כיצד מתחילים.

"ויתחל נח איש האדמה ויטע כרם" (בראשית ט'). נח היה אמור להתחיל בזריעת חיטה ללחם, אולם הוא העדיף להתחיל בכרם. גם התחלה בנטיעת כרם איננה בהכרח שלילית. יש בה פוטנציאל לשתות יין במידה ולחיות בשמחה. "יין ישמח לבב אנוש", אומר לנו משורר תהילים במזמור "ברכי נפשי" (קד). ביין השתמשו גם לניסוך על גבי מזבח. אולם נח עבר על המידה: "וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלח". כך אירע שהתחלת דרכו של המין האנושי אחרי המבול לוותה בשתייה לשכרה.

כגודל הציפיות שהיו מנח כיחיד, כן גודל הציפיות שהיו מאנשי בקעת שנער כציבור.

"וזה החילם לעשות" (בראשית י"א). לאנשי הארץ בעת ההיא היה פוטנציאל עצום. כל הארץ היתה "שפה אחת ודברים אחדים", מצב שלכאורה יכול להוביל לאידיליה אמיתית, לחיים של הרמוניה, אחדות ושלוש בין כל בני המין האנושי. הם יכלו לחיות חיי יצירה ובניין, ולבנות מגדל שיהווה מרכז רוחני עולמי. ברם, במקום זאת הם אוגרים ואוגדים את כל הכוחות המשותפים ליצירה שלילית: "נעשה לנו שם", הם אומרים, נחזק את עוצמתנו כדי להיאבק בעוצמת הבורא. אם נח השתכר ממזבחו כשליט יחיד בעולם, אנשי מגדל בבל השתכרו מכוחם כאוסף של בני אדם מרובים המסוגלים לפעול יחדיו.

אולם יש אור בקצה המנהרה, ויש התחלה חדשה בסוף הפרשה: אברהם אבינו פותח דף חדש.

"מי העיר ממזרח צדק יקראהו לרגלו" (ישעיהו מ"א), כך מתאר הנביא את תחילת דרכו של אברהם המתעורר ממזרח והולך מערבה אל ארץ חמדה. פתאום קם אדם ומתחיל ללכת, ובהליכתו הוא קושר את גורלו ואת כל מעשיו לבורא עולם. מתוך כך ההתחלה שלו נמשכת אל הקמת האומה, אל קבלת התורה ואל אלפי שנים של היסטוריה מפוארת.

אברהם ידע להתקדם ולהתעלות מחדש אחרי כל ניסיון מעשרת הניסיונות בהם התנסה, הוא ידע להמשיך לצמוח בכל גיל גם בזקנותו. על כן אומר לנו הנביא: "הביטו אל צור חוצבתם ואל מקבת בור נוקרתם, הביטו אל אברהם אביכם ואל שרה תחוללכם" (ישעיהו נ"א). עלינו ללמוד מאברהם אבינו איך מתחילים, ואיך מתחילים כל פעם מחדש.

רבי נתן תלמידו הנאמן של רבי נחמן מברסלב כותב "כי כל הנפילות שבעולם הם מבחינת זיקנה דסיטרא אחרא, שנדמה בעינינו שכבר נזקן בחטאיו ובמעשיו שרגיל בהם, עד שאי אפשר לו לצאת מהם בשום אופן ח"ו. ובאמת הוא צריך לידע ולהאמין שבכל יום ובכל עת ובכל שעה יש כח ביד האדם להתחדש ולהיות נעשה בריה חדשה ממש, כי השם יתברך עושה חדשות בכל עת, ואין יום ואין שעה דומה לחברו" (ליקוטי הלכות תפילין ה-ו).

כולנו רוצים להתחיל התחלות חדשות בתחומים שונים, אולם לא פעם אנו מטילים ספק ביכולותינו. נכון, בשביל להתחיל יש צורך בהשקעת מאמץ מיוחד. גם רכב שמתחיל לנוע זקוק להילוך ראשון שמכניס הרבה כוח מנוע, אולם הדבר אפשרי אם רוצים, מתכננים ומתאמצים.

בשמחת תורה סיימנו ומיד התחלנו שוב מבראשית. מכאן אנו למדים שכל סוף הוא הזדמנות להתחלה חדש. אמנם אין באפשרותנו להתזיר את הגלגל אחורה, אבל בידנו לפתוח תמיד דפים חדשים, וליצור התחלות מבראשית.

התחלות חדשות

יוסי בן דרור

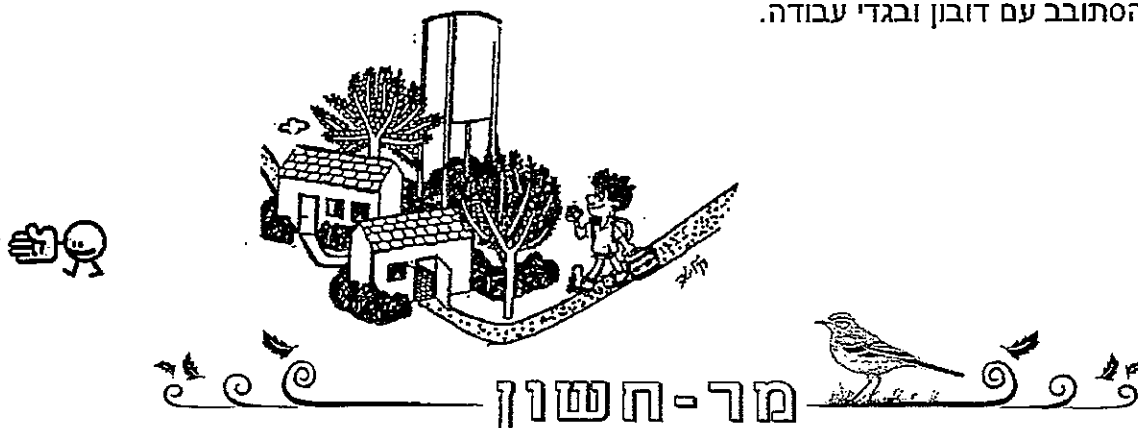
את ניר-עציון הכרתי דרך רפאל וניציאן. עבדנו יחד על אותו פרויקט במפעל "קולסו" במת"ם. מנהל הפרויקט היה בחור דתי, שעלה מאיטליה, בשם רמי סרבי. קולסו ייצר מכונות תחת שם שוויצרי, פיתוח שלנו שהיה מהמתקדמים בעולם בתחומו (H.D.E). עבדנו יחד על דגם מכונה משופר, רמי שהיה בקשר עם ניר-עציון הציע להם לפתוח כאן מחלקה לעיבוד מוצרים ע"י המכונה שבנינו. ידענו שיש לכך ביקוש רב. רפאל הביא אותי לביקור במשק ו"נדלקתי" על המקום, אסתי התלהבה פחות... אבל התחיל קשר עם מוסדות המשק. בינתיים רמי נעלם, אבל אנחנו המשכנו להתלבט ולבדוק עוד חמש שנים עד שהגענו.

השינוי היה רב מאוד. לאסתי, ילידת העיר, וגם לי יליד הכפר. לא אהבתי את החיים בעיר בקומה רביעית ללא גינה וקרקע. הרגשתי את עצמי סגור בין קירות הבית וכך גם שני ילדינו. העבודה הייתה תחרותית, לחוצה ושעות עבודה רבות. הרווחתי אומנם יפה אך כאחד שגדל עם גינה ותרנגולות בחצר חלמתי על שדות וחקלאות.

בניר-עציון התחלתי בענף הפרחים. עזרתי בשתילת חלקת רוסקוס וציפור גן- עדן מדרום למוסך. כמועמד העברתי קווי מים, העמסת עופות בכל הזדמנות וכו'. מחדר ממוזג וסגור, לחום וזיעת הקיץ ולקור ורטיבות החורף. לאחר כשלושה חודשים שובצתי לענף הבננות. בבוקר העמסה או שתיים ולאחר מכן עבודה משעממת כגון השמדת נצרים וכו' כאשר יש 40,000 עצים שצריך לטפל בהם. היה פחות רומנטי משחשבתי.

מחדר אוכל במפעל היי-טק הגעתי לפרלמנט שהיה במוסך. לוותיקים היו כיסאות קבועים. כל אחד והכיסא המיוחד שלו. בנויים מצינורות מים, מכיסא טרקטור ששבק חיים, כיסאות עץ עתיקים וכו' חדשים וצעירים ישבו ליד הקיר על ספסלים שפורקו מרכב מושבת. הייתה שתייה אחידה של נס קפה ללא חלב- לזה כבר לא הייתי מוכן להתרגל! הבאתי חלב והוותיקים עשו בהתחלה "איכס" אבל תוך שבוע כולם שתו את הקפה עם החלב. לאחר כמה שבועות גם הבאתי כיסאות מבית המרגוע ותוך זמן קצר גם בנינו שולחן אוכל ויצרנו אפילו חדר אוכל נפרד עם מקרר וחימום.

באחת השבתות הראשונות שלי במשק פנה אלי גרשון טל ואמר: "אם אתה רוצה להיות חבר, תקנה דובון!". החליפות והעניבות נשארו בארון ומצאתי שהרבה יותר נוח להסתובב עם דובון ובגדי עבודה.

השינוי היה בתחומים רבים. לדוגמא כשפגשתי את יעקב שיפמן שהיה האדם שקלט אותנו כאן, פניתי אליו כ"מר שיפמן" הוא צחק וביקש שאקרא לו "יעקב". לא הייתי מסוגל לכן! הוא תיקן אותי עוד מספר פעמים עד שהתרגלתי. לטיולים היינו רגילים לצאת עם בני גילנו והנה כאן כל הגילאים ביחד, כך גם במסיבות ובאירועים אחרים.

בעבודה במשק אנו רגילים להתחלק עם האחרים בידע המקצועי, לספר ולהתייעץ. בתחום שעבדתי בו קודם כל אחד שמר לעצמו מה שהשיג במקרה הטוב ובמקרים אחרים גם חיבלו ושמו מכשולים אחד לשני כדי ל להרוויח יותר כסף.

בביתנו בחיפה היה טלפון ואילו כאן כדי לדבר (בעיקר עם ההורים של אסתי), היה צריך לעמוד בתור בחדר הדואר למכשיר ששרת כמעט את כל חברי המשק. אפילו נוסח התפילה השתנה מאשכנז לספרד... מסתבר שהתחלות חדשות טומנות בחובן גם צורך בשינויים ובהסתגלויות.

וכמו שאומר השיר: "הכל לטובה, גם אם נראה רע, הכל לטובה. תהיה בשמחה, תמיד בשמחה, גם אם נראה רע- הכל לטובה." (לפי הסיפור על רבי עקיבא)

לשמוליק זמיר
לאסתר לסר
ולמשפחותיכם
אתכם באבלכם הכבד
במות יקירכם- חברנו
בנימין זמיר ז"ל
מן השמיים תנוחמו!

התחלות חדשות ששינו את אורח חיי בשנים האחרונות :

יונית יעקובי

לפני כמה שנים החלו לי בעיות גב רציניות, בעקבות פריצות דיסק שחייבו ניתוח שממנו ניסיתי להימנע. טופלתי ע"י זריקות ומשככי כאבים במרפאה, ניסיתי בגן ובבית להתכופף בצורה נכונה וכו, אך הכאבים האיומים לא נעלמו וחזרו שוב ושוב. הניה הקלה על כאבי ע"י פיזיותרפיה, יונה מוטוט ז"ל ע"י מגע ידיה החמות, יגאל הקל ע"י שיאצו, ונעמי ארז הקלה ע"י רפלקסולוגיה, ולכולם אני מודה. אך מה שנתן לי את היכולת לשפר בעצמי את מצבי ושינה את אורח חיי, היה הצטרפותי לחוג יוגה במשק, עם המורה הנפלאה ורדה להב. האורטופד המליץ לי על יוגה ושחיה, אך לא האמנתי עד כמה השינוי יהיה גדול לחיי. מאז אני שומרת ונמנעת ממאמץ פיזי ואני מתמידה כשש שנים בחוג יוגה (וגם מתרגלת בבית כמעט כול יום) אין לי כמעט כאבי גב ואם הם מופיעים לעיתים רחוקות הם יותר קלים ועוברים במהרה. בחוג ובתרגול העצמי למדתי על שרירים וגמישויות בגופי שלא ידעתי שהם קיימים. התרגול לא קשה, זהו ספורט מחזק, מהנה ונגיש כי צריך רק רצפה ושטיח או מזרון. המורה לימדה ומלמדת אותנו : כיצד להיות מודעים לגופנו, כיצד לנשום נכון, להירגע, לנקות את הראש ממחשבות, לקחת הכול בקלילות ואלו דברים שטובים לא רק לתרגולי יוגה אלא לכול תחומי החיים. אני ממליצה מאוד לעסוק ביוגה, זה בריא לגוף ולנפש ומומלץ ע"י רופאים. אני רוצה להזכיר שציפי רותם ז"ל הייתה בין המתמידות בחוג וחסרה לכולנו.

עוד התחלה חדשה ששינתה את חיי ואני גם ממליצה עליה, היא הצטרפותי לכנסי "בנין שלם" העוסקים בלימודי יהדות, משפחה וחינוך. הצטרפתי לפני כמה שנים, בזכותה של רחלי לוין ז"ל, בתם של יהודית וג'ו בקרמן, אחותה של יעלי שאול, ששכנעה את יעלי ועוד נוספות להצטרף. יעלי שכנעה אותי ועוד חברות... ואנו מרחיבות את מעגל המצטרפות (וגם המצטרפים...). כנסי הקיץ מתקיימים כול שנה במשך שלושה ימים, בבנייני האומה בירושלים. ההרצאות שם, המופעים, היריד והפינוקים הם מהנים ומועילים ביותר. ההנאה נמשכת כול השנה ע"י העצות הטובות וההרצאות הרבות הנמצאות באתר הנפלא של "בנין שלם" באינטרנט. התכנים והלמידה שאני מקבלת מהם שינו את חיי, ונתנו לי הסתכלות אחרת על החיים בתחומים שונים.

אני מאחלת לכולם, שינויים טובים, מהנים ובריאים.

התחלה חדשה

בתיא וולף

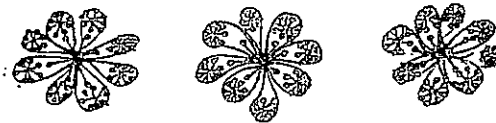
בגיל 12 ואני עדיין ילדה, נאלצתי לעזוב את בית הורי, את משפחתי ואת עיר הולדתי ולנסוע לבד לארץ אחרת, לארץ ישראל, בה מדברים בשפה אחרת ולאנשים שלא הכרתי.

זו הייתה התחלה חדשה של חיי, שלמעשה הצילה אותי. בארץ למדתי לדבר עברית והתרגלתי לתנאי הארץ והאקלים השונה.

עד היום אני רואה את יום עלייתי ארצה כיום הולדת שני שלי. הורי נתנו לי שם לועזי, שתרגומו פירושו "הנולדת שנית". ואכן אני רואה בהתחלה הזו, כלידה שנייה שלי.

מהתחלה זו נמשכו שנים רבות, שמחות ועצובות, עם אירועים רבים.

כעת אני שנים רבות מאוד בארצנו.

ברכות 3 אתכם לשלום ושוככם לשלום!

לשחרור מצה"ל

לגיוס לצה"ל

יצחק כהן

נטע פרידמן

לסיום השרות הלאומי

להתחלת השרות הלאומי

נופר דר

נוי ברנשטיין

מיכל וייל

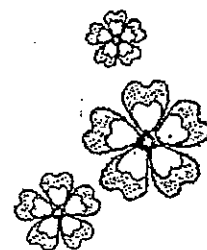
נורית שאול

מוריה בן סירא

מוריאל זריבי

אנשה ונתנאל בנשו
לאביב, עמית וכלי
ברוכים השבים!

מקומן של הנשים בבית הכנסת

פסי מאור

מי שמצפה שתחת הכותרת הזו תבוא דרישה לשנות סדרי תפילה או קריאה להשתתפות פעילה יותר של נשים בבית הכנסת, לא ימצא זאת כאן. לא על זאת אני באה להלין, כי אם על רווחתן וביטחונן של הנשים הבאות להתפלל בבית הכנסת.

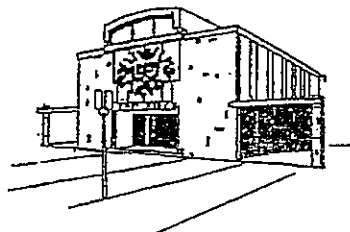
לפני זמן מה הציעה מלכה וול בעלון לסגור את אחת ממרפסות בית הכנסת ולהכשירה כעזרת נשים נוספת לטובתן של אלו המתקשות בטיפוס במדרגות לעזרת הנשים הקיימת היום. ואכן, נשים המתקשות בהליכתן, כאלו היושבות בכסא גלגלים או להבדיל אמהות צעירות שילדן נמצא בעגלה שלצידן, אינן יכולות להיות חלק מקהל המתפללות. הנשים היושבות במרפסת בראש השנה וביום הכיפורים חשופות למזג האוויר שעלול להיות חם ומעיק או גשום וקריר, מזבזבים ומיתושים המונעים את יכולתן ליהנות מחוויית תפילה מהנה. לצערי, איש לא נתן את הדעת על קריאתה של מלכה ודבר לא השתנה.

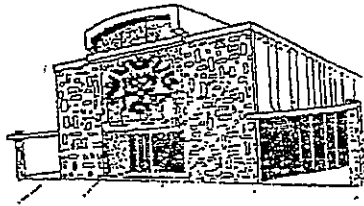
אך יותר מכך מדאיג אותי גרם המדרגות הצר והתלול המטפס אל עזרת הנשים והופך בסיומן של תפילות השבת והחג ל"פקק" ארוך המשתרך לאיטו. לא פעם חולפת בראשי המחשבה, כי בשעת חירום (ואנו כבר ידענו כאלה) עלולות מדרגות אלה להפוך למלכודת מסכנת חיים. אין לי ספק, כי כללי הבטיחות המחמירים הנדרשים כיום מכל מקום התכנסות ציבורי לא היו מאשרים את השימוש בעזרת הנשים שלנו, שאין ממנה כל פתח יציאה נוסף.

בביקורי בבית הכנסת באלון שבות, שגם לעזרת הנשים שלו מובילות מדרגות (אם כי רחבות ונוחות מאלה שלנו) התרשמתי מהפיתרון שנמצא לבעיה ע"י התקנת כבש נטול מדרגות אל עזרת הנשים כאפשרות גישה נוספת למוגבלות בתנועה וכאמצעי נוסף לגישה ולמילוט.

לא יתכן, שבעוד שבעזרת הגברים מותקנות דלתות רבות משלושה כיוונים יצטרכו עשרות נשים להיכנס ולצאת בדלת צרה אחת ויחידה שהגישה אליה קשה.

אין מדובר רק בהפיכת חוויית התפילה לנשים לנעימה יותר, אלא במניעת סכנת חיים של ממש, ויפה שעה אחת קודם.

ועוד על בית הכנסת

מלכה וול

ברצוני לעורר בעיה, שלא פעם התריעו עליה.

כבר באחד הגליונות הקודמים העליתי את הבעיה של עזרת הנשים בבית הכנסת. שאלתי: האם איש לא שם לב שיש נשים שאינן מסוגלות לעלות במדרגות לעזרת הנשים ועל כן מוותרות בכל על תפילה?

היום כבר מקובל וכמעט מובן מאליו שבכל בניין ציבורי תהיה גישה נוחה למוגבלים מכל סוג שהוא. הצעתי שיסגרו את אחת המרפסות של בית הכנסת בבנייה מסיבית – כולל חלונות ואת כל האביזרים הנחוצים.

על כן החלטתי לפתוח בפטיציה לעניין זה, וכל מי שמסכים/מסכימה, מוזמן לבוא ולחתום. אולי זה יניע לפעולה.

ועוד לעניין בית הכנסת – גם כאן אשמות המדרגות: מתחת למדרגות נוצר חלל שמנוצל כפח אשפה: דגלי יום העצמאות, לפקטים למיניהם, מודעות ישנות מלוח המודעות, בגדים ישנים שנשכחו בבית הכנסת ועוד כהנה וכהנה. שלא לדבר על זה שהחלל הזה לא ראה מימיו מים וסבון... האם פעם נכנס מישהו מהגבאים לעזרת הנשים לבדוק אם ניקו שם?

לדעתי זה לא מכובד שבית הכנסת יראה כך.

אני מבקשת סליחה אם פגעתי במישהו.

ג.ב.

ואם בתלונות עסקינן – מה עם הכלבים הצדיקים שמגיעים השכם והערב בכל יום תמיד לתפילה? כדאי לסגור להם את המרפסת השנייה ויקרא שמה בישראל: בית הכנסת דחסידי גורים.

כלבים ואנשים

חול המועד סוכות תשע"ג

אז אני אוציא לכם את הערמונים מן האש

ביר מלמד

שורות אלה נכתבו לאחר שיחה עם חברי משק, שסיפרו לי, כי בני משק שאינם דתיים ומתגוררים בניר עציון אצל הוריהם, נקראים בפי חלק מהחברים **שב"חים** (שוהים בלתי חוקיים). לא יכולתי יותר להבליג, ומתוך עלבונם, שלא נתבע על ידם, נכתבו הדברים הבאים בדם לבי.

קיץ 1985, אני מסיים שנה ראשונה בלימודי המשפטים באוניברסיטת בר-אילן. חברים שלי, בני גילי, מסיימים שנת חופש אחת ועוד אחת. אני הלכתי ללמוד וטרם יצאתי לשנת חופש. כפי שהיה מקובל.

כשביקשתי 3 חודשי חופש, בין שנת הלימודים ראשונה לשנייה, על מנת לסיים פרויקט אישי שלי, ולא לחזור בין הסמסטרים לעבוד ברפת - נענית בשלילה. לא נלחמתי בהחלטת מזכירות זו שנראתה לי בזמנה לא צודקת ומפלה. הצעתי, אפילו, ששלושת החודשים שאני מבקש לעצמי, יחשבו כשנת חופש מלאה. להזכירכם, היו שכבר נכנסו לשנת החופש השנייה שלהם, שאושרה להם ללא כל בעיה (שנת חופש... שנת קשר... שנת שקר)...

הסיבה שלא נלחמתי על כך, אלא הודעתי על עזיבתי, הייתה כי חשתי שממילא אין לי מקום בניר עציון. לא שאני שונה, חלילה, מהרבה חברים בני גילי, אלא מפני שהודיתי בכך שאינני דתי (לזכות המזכירות דאז יאמר, כי עובדה זו לא היוותה שיקול בהחלטתם שלא להיעתר לבקשתי). הרגשתי עצמי מסורתי, כבדתי את ערכי המשק, לא חיללתי שבת בפרהסיה, שמרתי על כשרות (עד היום), את הכיפה הורדתי רק כשיצאתי את שערי המשק.

כמוני היו, יש ויהיו עוד הרבה בני משק. כולם כמוני עזבו את המשק בצער עמוק, חשים כל יום געגוע ופספוס. הם אלה שבכל משבר יתייצבו ראשונים להגנת המשק. הם אלה שבאים בכל שנה לקטוף כותנה (גם כשכבר נשאר רק 591 דונם ואת כולם תבלע ביום אחד בלבד קטפת משוכללת - אנחנו נהייה שם כדי לראות ואולי לעזור קצת, אם רק צריך), משתתפים בכל לוויה, שמחה חג ואירוע. כי עבורנו המשק הוא הבית, הלב והנשמה.

אך אנחנו עזבנו כי חשנו לא בסדר. לא בסדר כי איננו דתיים מספיק (מי קובע מיהו דתי בכלל)?

בדי.אן.אי. שלנו (הדת"שים) ישנו גן מחורבן שנקרא "לא נעים" אנחנו אלה שסטינו מהתלם, אנחנו אלה שהצהרנו מבלי להיות צבועים (ויש לא מעט כאלה במשק לצערנו -) כי איננו דתיים. אנחנו מסורתיים!

אז עזבנו, ויתרנו, אבל המשכנו לכאוב את תחושת הנידוי, תחושת האשם, תחושת הניכור מצד מוסדות המשק.

חלק ניכר מהחברים דווקא מפרגנים ודי מאושרים לראות עשרות מכוניות של בני משק ליד שער הכניסה למשק, בכל ערב שבת חג ומועד, שאם לא כן, ודאי היו הוריהם מדברים אל ליבם של בניהם, הדתל"שים, ואלה מן הסתם לא היו מגיעים דווקא "להכעיס".

הממסד המשקי, ישות ערטילאית חסרת מעוף אך דתית, היא זו שדחתה אותנו החוצה או לכל הפחות לא נלחמה על הישארותנו במשק. אז היום כל אחד מאתנו כבר הקים משפחה, רכש מקצוע, ואנחנו בסדר, תודה על ששאלתם.

אבל מה לא בסדר? לא בסדר שדור המייסדים או החברים הותיקים שהגיעו קצת אחרי הייסוד – נאלצים להשלים עם עיוות זה. מוכנים להשלים עם מבטו המתנשא של הממסד המשקי ולא להרים ראש. לא יכולים להגיד את אשר הם באמת מרגישים, בעוד לבם שותת דם. הם מתוסכלים מכך שבניהם לא מצאו את מקומם במשק וידם קצרה מלהושיע. וזאת, בעוד המשק שבנו עובר מטמורפוזת מטרופת, ואין איש שקם ואומר: "רגע! מה קורה כאן?" אז אני אוציא לכם את הערמונים מן האש:

למי שלא יודע, אני את שאיפתי לשוב לאזור ולגור בהר הירוק (השרוף), מול מבצר עתלית שהוא תבנית נוף ילדותי, כבר הגשמת. אך לי היה מזל קטן שלחברי הדתל"שים בני המשק לא היה. אמא שלי היא ממייסדין של כפר האמנים עין הוד. הם אגב, שמחו לקבל אותי לשורותיהם, ...חרף היותי דתל"ש.

אבל, בני משק לשעבר, חברי הטובים, שכל אחד מהם דתי בדרכו ובהתאם להגדרתו, ועוד טובים וטובות שעמם לא שוחחתי, אך אני בהחלט יכול לדלות את שמותיהם במחשבותיי, גם הם בני משק ראויים לעילא ולעילא, שכל חטאם, שלא תאמו בדיוק להגדרות ולמסגרת, חרף הסובלנות הרבה שהפגינו כלפי רוב הציבור. אנשים אלה, ללא כל צל של ספק, הינם מלח הארץ (תאמינו לי, אני

הייתי מחוץ למשק וראיתי קצת את עם ישראל, אין דברים כאלה!) כולם אנשים ערכיים ומדהימים.

אז הם ימשיכו להתעגע, ימשיכו לבוא בערבי שבת וחג, ימשיכו לבוא לכבות שריפות, לעשות מארבים לגנבים, להביט בקטפות בולעות את הכותנה, להציע עזרה היכן שרק ניתן. וימשיכו לקבל את הגזירה. הגזירה חסרת הלב וההיגיון ולעניות דעתי (המשפטית) גם נוגדת את הצדק הטבעי, ואינה מידתית בעליל. גזירת הנידוי של הדתל"ש!

אתה יכול לבגוד בכל ערכי המשק ועדיין תישאר חבר מהמניין. הורדת את הכיפה (למרות שאתה מגלה עניין רב במסורת ואתה ערכי לעילא –) ומקומך אינו איתנו, קישטא, החוצה מעבר לגדר, אין לך כל חלק ונחלה (תרתני משמע) עמנו.

אז החלטתי שלא להבליג יותר ולשתף אתכם בתחושותיי הקשות, לא למעני, כי הרי אני אינני יותר נוגע בדבר, אלא למען אלה העוברים את החוויה הקשה הזו כאן ועכשיו.

ניר עציון משווע לקליטת צעירים עם ילדים. ניר עציון בבעיה דמוגרפית קשה. עד כאן לא סוד. אבל ניר עציון לא העלה על דעתו לפתוח את שערי לבני המשק הדתל"שים) אשר חיבורם הנפשי למשק, לנף ולהר כבר תואר (בהרחבה).

אז לא אסתיר, אני עושה נפשות לעניין זה. אני מדבר איתם, בעיקר במועדון "המחסן של חיים" (בימי חמישי, כשרבים מבני האזור, דתיים וחילוניים, בני קיבוצים מופרטים וקיבוצים שיתופיים, מושבניקים ובני כפר – מתאספים לערב אחד של אהבה, חברות, ותחושת שותפות גורל ומקום! שם אני מדבר איתם וחלקם אומרים "בודאי שהיינו חוזרים למשק (מופרט, שיתופי, לא חשוב) אבל מי יקבל אותנו? זו תהיה מלחמה אבודה." ואני משיב להם: **אין צורך במלחמה** – צריך רק לדבר אל לבם השפוי של החברים, דור המייסדים, אל לבם של הוריהם שנתרו להזדקן לבד במשק, שלא זכו לקרבתכם המיידית כי אתם דתל"שים.

פשוט מאתגרים את הממסד המשקי, מי שירצה יגיש בקשה להתקבל חזרה למשק ומי שלא לא, אך זו תהא בחירתו, ללא כל תחושת נידוי ודחייה. כששלושים בני משק לשעבר, על ילדיהם, יבקשו לחזור, מישהו יצטרך להצדיק את הסירוב לקבל אתכם חזרה. אינני בטוח שסירוב כזה, אם אכן יהיה גורף וחד משמעי, יעמוד במבחן מוסרי או משפטי.

על מנת להסיר כל ספק: כל מי מבני המשק הדתל"שים מבין שצביון המשק הוא דתי לאומי וכך יישאר ולאיש מהם לא תהא כל כוונה לשנות את הצביון. על כך כמובן הם יצהירו ויתחייבו (ואם תרצו גם ימשכנו את ביתם כביטחון). ילדיהם ילמדו בחינוך דתי, כי ממילא כך קורה אצל מרביתם, הם יכבדו את המרחב הציבורי הדתי, בדיוק כפי שהם עושים היום כשבאים לבקר את ההורים, הם יגיעו לבית הכנסת כאשר ירגישו צורך בכך (ממש כמו היום) אבל יתרמו מעצמם למשק, מתוך הקהילה ולא מחוץ לה (בניגוד למה שעושים הם היום). אבל גם אתם, חברי המשק היקרים, תצטרכו לשלם מחיר קל – אתם תצטרכו לכבד את אותם דתל"שים שהחליטו ביום שבת לצאת לטיול, לים, או לכל מקום אחר זולת פינת החי או הדשא הגדול.

כן, הם יניעו את הרכב וייסעו (ממגרש החניה שמחוץ לגדר המשק, כמובן, בצנעה ומבלי לעורר פרובוקציות, ממש כמו שקורה היום). ואתם, שומו שמיים, אולי תראו זאת במו עיניכם (ממש כמו היום) ילדיכם כבר נחשפו ויחשפו גם בעתיד לעובדה (יש יאמרו המצערת) כי ישנו גם אורח חיים אחר, שמשלב בין מסורת לחילוניות. והם, הדתל"שים המסורתיים, מצידם, יקבלו את שומרי הדת על גווניה באהבה ובכבוד. לא הכל שחור לבן, לא הכל שלוחות או רשפים, יש גם שלפים.

זהו, זה מחיר די צנוע, הייתי אומר, במיוחד שהוא משולם מדי יום ממילא על ידכם, כי כך אנו חיים ועדיין מגיעים בהמונינו למשק בשבתות ובחגים, וילדיכם, רחמנא לצלן, כבר נחשפו לשייגצים!

מאיך, תוכלו תמיד להישאר קנאים לעיוות - תקלטו חברים שלא ראו כותנה מימיהם, לא הריחו את זבל הפרות, לא הם ולא הוריהם לא תרמו דבר וחצי דבר למשק, ועניינם במשק חומרי לחלוטין - אבל כן, הם דתיים (על פי הגדרתכם) אז למה שלא נבנה להם איזה בית מדהים מול הנוף המדהים, נחלק להם דיבידנד במניות אמצעי הייצור, שהורינו הגירו דם וזיעה על הקמתם - העיקר שיהיו עוד כמה חברים במניין הבוקר (אגב, באיזה מניין אתם מעדיפים אותם? האשכנזי או הספרדי? עוד פארסה מפלגת, מתייגת ובעיקר לא חברית של השנים האחרונות).

צר לי אבא, אני יודע שאתה למשק כזה קיצוני לא פיללת...

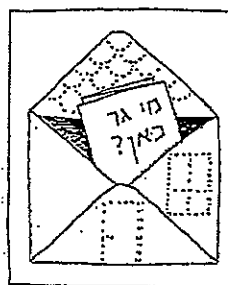
מעניין אותי מה היו חושבים על כך חבריך המייסדים - מוטקה ואסתר רסל, יהושע רייך, יהושע ועליזה סעדון, ברוך פריפלדר, יענקל'ה רון ויענקלה שיפמן ואלי וינקלר ועוד רבים וטובים נשמתם עדן. מה היו חושבים על כך, שמול הקנאות הדתית, לא הצבנו אנחנו, המסורתיים, שום אתגר ושום אמירה ברורה של מתינות וסובלנות. מה היו חושבים הם על כך שהמשק שבנו מתוך תפישה מאוזנת, דתית לאומית, שביס ושורטס (כן כן, היו ימים, זוכרים?) שקיבלו את השונות, את הרב-גוניות, את הימני והשמאלי, את החסיד והמתנגד, כולם היו שווים בפניהם, גם אם היו ויכוחים, איך לא - השתנה לבלי הכר.

אני מניח, ואם אני טועה אבקש מראש את סליחתם של בני משפחותיהם, כי המייסדים, במיוחד לאור התמורות וההקצנה הדתית כיום במשק, לכל הפחות, היו שוקלים בחיוב פתיחת שערי המשק גם לבני המשק המסורתיים.

צר לי שנכנענו לשמרנות, לחוסר המעוף, לדעות הקדומות, אנו בני המשק עם הגן הדפוק של "לא נעים" - ותרמנו את תרומתנו, בכך שלא שימרנו את אשר בנו המייסדים בשום שכל ובסובלנות אין קץ.

זהו, אני את ידי שלי (במו ידי) שרפתי עכשיו, אולי גם לא אוכל יותר להסתובב במשק מבלי שעין עויינת תביט בי בבוז - אך כן, לא נותרו יותר ערמונים באש. הוצאתי אותם עבורכם.

בהצלחה!

קליטת בנים

נחמיה רסל

השתתפתי ביום עיון מטעם הקיבוץ הדתי שנושאו קליטה בכלל ובעיקר קליטת בנים (יחד עימי היו ביום העיון חיים ארז, רותי בן ארי ובתיה אלבין).

יום העיון עסק במגוון נושאים והיבטים הקשורים לקליטה הן מכיוון הבן הנקלט והן מכיוון המשק (ועדת קליטה וצמיתה).

נושא מרכזי שהעסיק את המשתתפים: האם לתת הטבות לבנים/הוריהם ביחס לנקלטים שאינם בנים.

הייתה הסכמה שקליטה משולבת של בנים וחיצוניים יוצרת קליטה איכותית יותר.

אחת הדילמות העיקריות הייתה האם לעשות מיון בנים ובאילו תחומים וכאן עלה נושא שהפתיע את כולנו והוא קליטת בנים שרמת ה"דתיות" שלהם פחותה.

נושא זה, מסתבר, מעסיק את כל הישובים ובהחלט יש התייחסות חיובית והגדרות כמו "עיגול פינות", "מתיחת גבולות" ו"העיקר ההשתדלות" ודומות להן מפי מספר רב של דוברים בכנס.

אנו הופתענו, כיוון שבנושא אחד שעליו, לכאורה, יש אצלנו הסכמה מקיר אל קיר הינו נושא הדת (למרות שמעולם לא ישבנו ודיברנו ברצינות ולעומק למה בדיוק אנו מתכוונים).

אני לא העליתי את הנושא עד כה הן בגלל שאני מעורב בכך אישית/משפחתית והן מכיוון שסברתי שאנו חלוקים במספיק נושאים ולא כדאי לפתוח חזית נוספת.

במחשבה נוספת ובעיקר לאחר יום העיון ולפני החלטות על קליטה מסוג שונה אני סבור שיש לשבת, לדון ולחשוב ללא התלהמות ובראש פתוח באפשרות קליטת בנים שאולי נחשבים לפחות דתיים מאיתנו אך הינם **בנינו**.

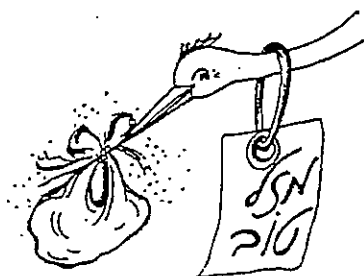
כאמור הנושא הוא מורכב וטעון אך לעצמנו אנו חייבים דיון מעמיק.

אשמח אם תהיה התייחסות לנושא מעל דפי העלון ובצוות "גבים".

הסיכומה: דם חדש

מזל טוב!

לשרה וינקלר

להולדת הנינה

אחינעם

נכדה למרים ושמעון חג'בי

נינה לאלו וינקלר ז"ל

אאאאאא

לגלית ושלמה לייבוויץ

לשירה

בת המצווה

לנישואי הבן

משה עם שירה

אאאאאא

ללאה ויהודה רוזנברג

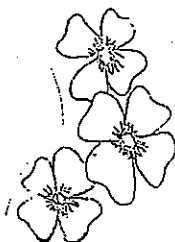
להולדת הנכדה

אוריה

בת לעמיחי והודיה

נינה לתלמה ושמעון רוזנברג ז"ל

אאאאאא

לעמליה זוהר

לנישואי הנכד

עומרי עם מור

בן לדיצה ומיכאל קרואר

נכד לשלום זוהר ז"ל

אאאאאא

להדר ודביר מאור

לפסי ויורם מאור

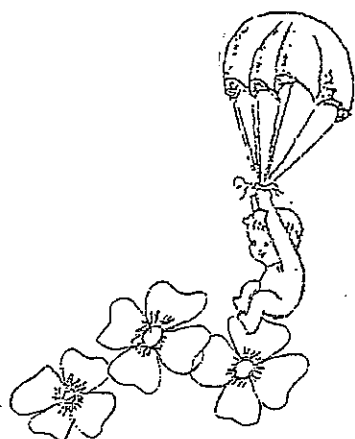
ליהודית רייך

להולדת הבן-נכד-בן

שחר

בן ליהושע רייך ז"ל

אאאאאא

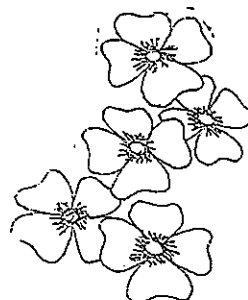
לחיים הילף

להולדת הנינה

שחף

נכדה לאפרים וחני

נינה לחנה הילף ז"ל

לדוד בן דוד

להולדת הנינה

נכדה לחנה ודוד מורדן

נינה לעדינה בן דוד ז"ל

שירכו אחות

באצוננו!

מהרהורי ליבנו... (בעקבות פטירתם של יעקב שיפמן ויהושע רייך ז"ל)

נאווה ושמוליק זמיר

יעקב ויהושע ז"ל- הסתלקותכם מאיתנו תוך תקופה קצרה זה מזה, הביאה אותנו למחשבה על הנכס שהשארתם לנו- בנות הממשיכות את דרככם.

מרגשת אותנו העובדה שבנותיכם ספגו הרבה מהמורשת המייצגת אתכם- נתינה ותרומה לחיי הקהילה.

ציקי, פסי ונירה- ברוכות הכישרונות, ספגו ממכם את מיטב היתרונות. אחריות ורגישות יפגינו תמיד בצניעות. לקיחת אחריות בארגון טקסים וסיוע בהובלת אירועים. נחישות והתמדה בהוצאת עלון "בניר" המבשר חידוש, יוזמה והנאה לקוראים ומופץ גם לבנינו באשר הם נמצאים. אף לא פעם נשמע מהן "עייפנו", "יגענו", "דיינו", אלא בכח רצון, סיפוק וחדוות יצירה הן ממלאות את ליבנו. העלון המבורך משמש לנו קשר למתרחש בתוך תוכנו, משקף דעות מגוונות להמשך מסלולנו. בהדדיות ובשיתוף פעולה, כל אחת מוסיפה את הייחודי לה. תמיד במאמריהן ניכרת תבנית נופ חיה- עד כמה ניר עציון היא הבית שלהן.

יעקב ויהושע- במו ידיכם השקעתם, בניתם, ייסדתם את ניר עציון. נתתם את הנשמה והלב כחבריכם שחיים פה ורוצים את המקום להמשיך וליישב. אנו בטוחים שהייתם רוצים לראות בבנות כממשיכות דרככם במשימות. הן הן בנות מקימי ומייסדי ניר עציון, שלהן צריך בראש ובראשונה לתת את הזכות לנסות להוביל מהלך לפתרון- דיור הצעירים בשכונות הרחבה או בפאתי ניר עציון.

תמיד דגלתם במטרה- שאם יהיה שינוי במושבנו, הוא יהיה למטרת חיזוק קיומנו. שננתב זאת לצמיחה, גדילה והתרחבות, ועם המבוגרים היקרים הגרים בקרבנו, נשמע גם קול מזהלות ילדים סביבנו.

לכן- ציפי, שרה ויהודית, אנו מאחלים שתמשיכו לראות בבנותיכן מקור לאור וגאווה, שתרוו מנכדיכם רק נחת ושמחה, שתתאחדנה השורות, בני משק וקבוצות, דור שלישי ורביעי יתפסו כאן מקומות ולזיכרון ההולכים ימשיכו את השושלות.

(מאמר זה הגיע למערכת לאחר שכבר סגרנו את העלון הקודם. אנו מביאים אותו כעת. המערכת)

לונדון 2012 המשחקים הפראלימפיים

(מתוך האינטרנט)

לונדון: כסף לשזירי וליאון, ארד לוויינברג וגרשוני

המשחקים הפראלימפיים: יום ענק לספורטאים הישראלים, שזכו בשלוש מדליות. וויינברג וגרשוני הבטיחו ארד בטניס הזוגות, שזירי קטף כסף בקליעה ולאון סיים שני בתחרות אופני הכביש בלונדון

עדכון: אחרון: 05.09.12, 16:39

היום המוצלח של הספורטאים הפראלימפיים ממשיך. לאחר שתי המדליות בהם זכו הבוקר (ד') הישראלים (הקלע דורון שזירי בכסף, הטניסאים שרגא וויינברג וזנועם גרשוני בארד), הגיעה המדליה השלישית (השישית של ישראל בסך הכל במשחקים). גם ענף אופני הכביש על המפה, כאשר קובי ליאון שהשתתף בדרגת הנכות הראשונה ולקח חלק במקצה נגד השעון, זכה במדליית הכסף הראשונה שלו במשחקים.

את שמונת הקילומטרים בסיבוב הראשון סיים ליאון בזמן של 18:45.21 דקות, רק 19 שניות יותר מהמקום הראשון. את הסיבוב השני (שמונה קילומטרים נוספים) סיים תוך 17:41.65 דקות.

לקובי
ברכת כה לחי!
כל הכבוד!
בית ניר עציון

ליאון חוגג את הכסף האולימפי (צילום: אריאל בשור)

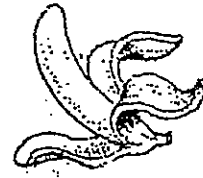
בסיכום הכללי זמנו של ליאון היה 35:53.30 דקות, שדירג אותו במקום השני הכללי והעניק לו את מדליית הכסף. למקום הראשון הגיע מארק רואן האירי עם זמן כללי של 35:41.54 דקות. בדרגת נכות 7 ובמקצה נגד השעון סיים נתי גרוברג במקום השביעי (27:30.04 דקות).

שרת התרבות והספורט לימור לבנת שיגרה הערב ברכות חמות למשלחת הפראלימפית בלונדון, על הישגיה האדירים היום: "זהו יום חלומי לספורטאים שלנו בלונדון ויום מצוין לספורט הישראלי."

"מדובר לא רק בספורטאים מוכשרים, אלא בבני אדם עם לב ענק, חוסן נפשי ורצון גדול להצליח ולהוכיח ששום דבר לא יעצור אותם. אני גאה בהם ומצדיעה להם."

סיכום השנה בבנות

יהודה רוזנברג ורפי כהן

ברוך ה' ובעזרת ה' סיימנו לטעת 160 ד' בנות. הקליטה מוצלחת.

מתוכננים לנטיעה עוד 50 ד' בחודש 4/2013 ועוד 50 ד' בחודש 8/2013. יחד עם זאת ניאלץ להפרד מ- 50 ד' בנות שטח פתוח (ללא רשת) שטח שנטע בשנת 2000. תהא מנוחתו עדן.

סה"כ שטח שיהיה לנו כ- 720 ד'.

בשנים האחרונות מחירי הבנות סבירים, דבר המאפשר לנו להשיג תוצאות לא רעות.. תמיד אפשר לעשות את הדברים יותר טוב ואכן אנו עושים מאמצים לצמצום עלויות הייצור.

ענף הבנות הוא עתיר השקעות לחידוש המטע מחד אך מאידך החזר ההשקעה הוא מהיר בדרך כלל תוך כשנה וחצי – כמובן תלוי במחיר הבנות וביבול. דבר זה מאפשר להחליט יותר "בקלות" על השקעה בשטח חדש.

כידוע לכולם או כמעט לכולם, התקשרנו עם חברת בנות כרמל מגבע כרמל בהסכם ארוך טווח ואנו משווקים אליהם בלעדית את כל הפרי. בינתיים נראה שהעסק בסדר לשני הצדדים ונקווה שאכן כך ימשיך להיות.

אני מאחל לשנים הבאות שהבנות לא יתכופפו כי אנחנו ממש לא אוהבים זאת. (עיין ערך השיר – "מכופף הבנות") ימשיכו לשאת בגאון את עצמם ולתת תשואה לניר עציון.

בהזדמנות זאת שנה טובה לכולם ותודה לכל המסייעים והעוזרים.

במפעל אוכל ביתי ניר עציון

משה גיזרי, מנכ"ל

הודש תשרי בו אנו מציינים וחוגגים את בואה של השנה החדשה הוא גם זמן לחשבונות נפש אישיים ולאומיים יחדיו, והזדמנות להרהר ולפשפש במעשינו בשנה החולפת, מתוך רצון ותקווה לשפרם ולתקנם.

מצאתי לנכון להזכיר סיפור קצר מספר זכריה: בניית בית שני עומדת להסתיים ובקרוב חנוכת הבית החדש. משלחת יהודים מגיעה לזכריה הנביא ושואלת אותו האם אפשר להפסיק את ימי האבל והצומות על חורבן הבית לאור חנוכת הבית החדש. תשובת זכריה: הצומות, אינן הלכות אלא עניין פרטי של בני האדם. שאלת הצומות אינה השאלה האמיתית, אלא ההבנה של הסיבות לחטא והתורה מן החטא הן החשובות. בכך מלמד אותנו זכריה שיש להקדים את הדרישה ללכת בדרכי המוסר (צדק, הגינות וכו') לענייני הפולחן. (צומות וכו').

וכעת לענייני המפעל: בשנים האחרונות באופן מדורג ועקבי הגענו להישגים יפים, הדבר מתבטא בתוצאות רווח שיא בשנת 2011 (ברוך השם). הישגים אלו הינם הודות למדיניות נכונה, השקעות נכונות, שמירה על רמת הוצאות, הרחבת פעילות, ועבודה משותפת ומאומצת של מנהלי המפעל ועובדיו.

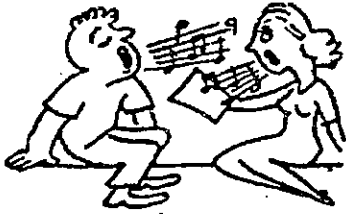
שנת 2011 התאפיינה בהרחבת פעילות בתחום המקצועי (בתי קפה, מסעדות, תעשייה ועוד), שמירה על לקוחות ותיקים וצירוף לקוחות חדשים בתחום ההסעדה. (משטרת ישראל, אגד ועוד). במהלך שנה זו קיבלנו החלטה להפסיק פעילויות עתירות הוצאות ומשאבים שאין להן הצדקה כלכלית כגון התחום הקמעונאי (רשתות שיווק) ופרויקט שיווק ישיר לראש השנה.

בימים אלה עדים אנו למספר התרחשויות משמעותיות שלהן השלכות על הענף – עליות מחירים בתחום האנרגיה והחרושת (סולר, בנזין, חשמל, גז), עלייה נוספת בשכר המינימום שכשלעצמה ברוכה אך תעלה את הוצאות השכר, עליות חדות במחירי חומרי הגלם השונים, בנוסף לאלה מסתמנת האטה בשווקים בחו"ל שלה השלכות עתידיות בשוק המקומי.

אין ספק שעומד בפנינו אתגר גדול והתמודדות לא פשוטה, אך אני מאמין שנדע לעשות את הפעולות הנכונות על-מנת לקצר את תקופת "הבלימה", להמשיך בשינוי תמהיל הפעילויות של המפעל, להקטין סיכונים ולצמוח.

בברכת הצלחה ותודה לכל העושים במלאכה.

חברי המשק היקרים,

מזה למעלה מחצי שנה מתנהל בהצלחה רבה מועדון החברים החדש בחווה החקלאית.

הקמת המועדון הייתה יוזמה משותפת שלי עם מספר חברים והמועדון נבנה בהתנדבות וברוח חברית, הכל נבנה במו ידנו ובאמצעות גיוס החברים המתנדבים אשר תרמו מזמנם שעות רבות והתוצאה מדהימה!

מאז הקמתו ערכנו מדי יום חמישי מפגשי חברים בהם נוטלים חלק מלבד בני ניר עציון גם חברי המשקים והמושבים בחוף הכרמל, מהחותרים בצפון ועד קיסריה בדרום. המועדון הפך לשם דבר באזור והפעילות בו בימי חמישי מתעצמת מדי שבוע.

כמו כן קיימנו מספר אירועים פנימיים לחברי משק ובכללם מסיבת טו' בשבט, הכנת מצות שמורות לקראת הפסח (מסורת שהופסקה ואנו חידשנו ונמשיך לקיימה מדי שנה), מסיבת יום עצמאות, ערבי שירה ועוד.

החלטנו להגביר את הפעילות במועדון ומעתה נפגש גם מדי יום ב' (החל מהשעה 20:30) לערב שירה בציבור על טהרת השירה העברית בלבד. הנכם מוזמנים לקחת חלק במפגשים אלה. מעת לעת נוסיף למפגשים אלו גם הרצאות אורח.

פניתי לוועדת תרבות ולמרכז הנוער על מנת שנשתף פעולה בקיום אירועי המשק השונים שיראה להם נכון לקיים במועדון בנוסף לאלה המתקיימים במועדון החברים במשק (נוף כרמל).

נעניתי בחיוב ואני מצפה לקראת עשייה משותפת ופורייה.

חברים המעוניינים לקיים במקום אירועים פרטיים כגון ימי הולדת וכדומה מוזמנים לפנות אלי ואסייע ככל יכולתי.

כמו כן, אם יש למי מהחברים רעיון לאירוע משקי מעניין שניתן לקיימו במועדון אנא אל תהסס לפנות. יש לנו כוחות מדהימים במשק, חברים הצמאים לפעילות חברתית, יש את התנאים אז קדימה- צאו מהתרדמת.

המועדון מקסים ואני מזמין את החברים אשר טרם ביקרו בו להגיע לאחד מערבי השירה ולהתרשם בעצמם.

שתהיה לכולנו שנה טובה ופעילות חברתית ענפה.

שלכם,

נועם זוהר.

ביטחון פנים

רב"ש, מאיר בן סירא

לציבור שלום!

בשעה טובה עברנו את החגים בצורה טובה ובלי הרבה בעיות מיוחדות (רק תוספת משקל).

לפנינו שנה חדשה שאני מקווה שתהיה שנה טובה ומבורכת.

בתקופת הקיץ הייתה לנו מכת פריצות ליישובי חוף כרמל וכמובן גם בניר-עציון. אחרי עבודה קשה של גורמי הביטחון וחברי המשק היתה לנו הפוגה בפריצות, אבל בשבוע האחרון חזרו אלינו הגנבים ושוב פרצו למספר ישובים בחוף כרמל: צרופה, הבונים, גבע וכו'...

אנחנו צריכים שוב להיות ערניים, לסגור חלונות בלילה וכמובן שהשומרים בשער צריכים להיות יותר ערניים.

בנוסף, בסוף החודש יש חג למוסלמים והדרוזים וישנו סיכוי גדול לניסיון גניבת בקר ועזים.

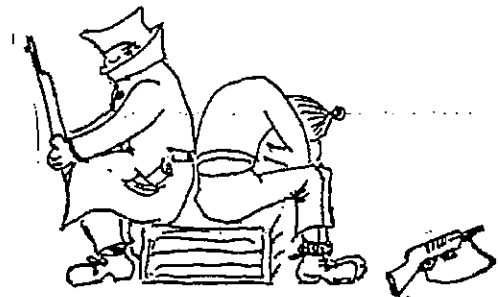
בתקופת הקיץ עשינו תורנות של סיירי לילה בהתנדבות ואני חושב שצריך להמשיך, אבל כולם חייבים להתנדב – לפחות נציג אחד מכל משפחה וכך יצא לאדם לעשות סיור אחד בחודש. מי שרוצה ומעוניין לשמור על ביתו שיפנה אלי.

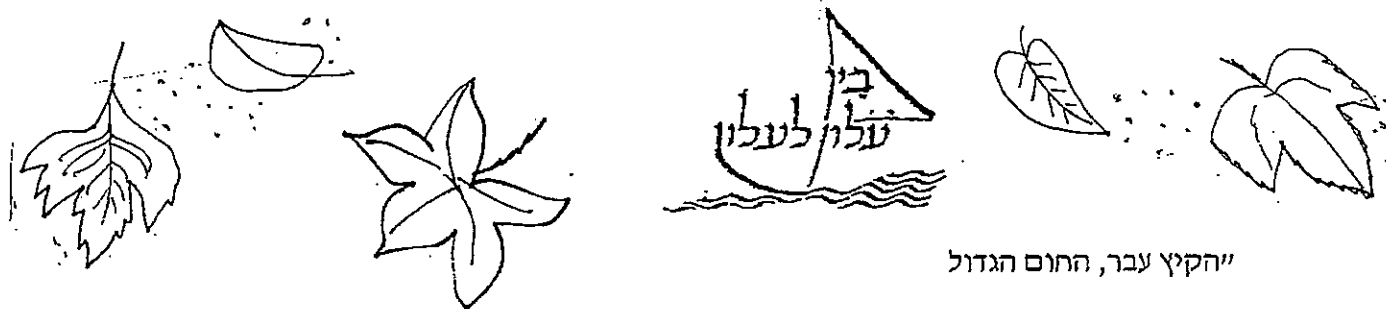
בעוד שבוע יתקיים בכל הארץ תרגיל ארצי של רעידת אדמה ומוכנות ישראל בעורף. מקווה שזה יהיה רק בגדר תרגיל. נא להקשיב להוראות של פיקוד העורף.

בימים אלו אנו מנקים ומסדרים את המקלטים ונפרסם שמות של משפחות בכל מקלט.

ושוב, שנה טובה

פלאפון נוסף שלי: 052-6459220

"הקיץ עבר, החום הגדול

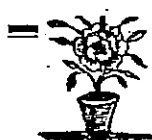
שנה חדשה באה לכל..."

החגים חלפו ופינו את מקומם לשגרת היום יום. העלון הקודם יצא בעיצומו של הקיץ ועכשיו עונת הסתיו ובשעות הערב כבר קריר. מה היה בניר עציון בתקופה זו שבין עלון לעלון?

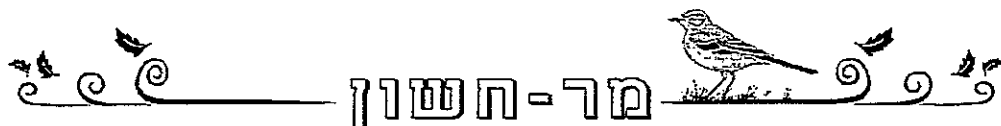
ק"ץ אתיר איכר אצט ופצילאיות לקטנים ולכדורים הסתיים ה"הפנינג סוף הקיץ וסוף צדקה" שארנו ביחד וצדקת תרבות וצדקת חופש. על הדשא הכדור נפרש מתקנים מתנפחים וטרמפולינות והוצבו דוכנים: דוכן יד שנייה, דוכן פרי יצירת של אנשים בעלי צרכים מיוחדים, "קבלת שבת": מכירת צוללות/חלות/פסטידות שאפו נשות המשק במיוחד לאיכר, עבודות וטרמפולי של תמי ויל ופירות יצירה בחומרים שונים. לא נצמד מקומו של המלון, כמובן. פלאפל חם וטרנז פופקורן ושתיה השקיעו והרלו את החולמים את סיומו של הקיץ ואת הפרידה ממדריכי הנוצר שסיימו את תפקידם.

במהלך המחנך שהתקיים השנה בחניון האגם, נפרדנו מבנות השירות הלאומי החמודות שלנו: נטע ומרים. תודה לשתייהן על תרומתן לילדים ולנוער בניר עציון ועל העליזות ושמחת החיים שהביאו אלינו. גם השנה התברכנו בבנות שירות חביבות: נטע ושרה גילה ואנו מאחלים להן הצלחה והתעוררות בתוכנו.

ועדת בריאות הזמינה את הד"ר שמי שגיב, מרצה ומטפל בכירופרקטיקה וברפואה מתקדמת בשיטת nsa לסדרת הרצאות במשק. בסוף חודש אוגוסט התקיימה הרצאתו בנושא: "מסע אל הלב המרפא". לאחר הפסקה לרגל החגים יתחדשו הרצאותיו של ד"ר שגיב ובשבוע הבא תתקיים הרצאתו בנושא התזונה. חברות וחברים רבים הביעו עניין בהשתתפות בסדרת הרצאות אלה. שנהיה בריאים!

תהיו לי בריאים

ריח הבחירות באוויר ומי שהייתה פעם מפלגת הבית שלנו, המפד"ל, וכיום מתקראת "הבית היהודי" עוסקת במתיחת פנים ומנסה לגייס מתפקדים חדשים לשורותיה. במסגרת זו התקיים אצלנו חוג בית בנושא "מצב מדיני ופוליטי במדינת ישראל". בו התארחו יו"ר "הבית היהודי" הרב, השר, פרופ' דניאל הרשקוביץ ומזכ"ל הקיבוץ הדתי נחמיה רפל. למרות נוכחותו של האורח המכובד נכחו במפגש רק כ-15 אנשים. אף כי שליש מהנוכחים היו נשים, מצא לנכון עלון השבת "מצב הרוח" לציין את שמות כל הגברים שהיו במקום ולהתעלם לחלוטין מנוכחותן של בנות המין הנשי. חברת המערכת שנכחה בחוג הבית מביעה בזאת מחאה אישית: הלאה להדרת הנשים!

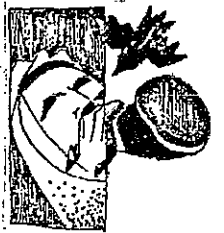
בניר עציון התפקדו 37 אנשים לרשימת "הבית היהודי".

לקראת ראש השנה ארננו וצדת תרבות ומנהל הקהילה צרי "הרמת כוסית" לכבוד השנה החדשה. בצרי הושמעו ברכות מפיו מרכז המשק שרון ומנהל הקהילה רפאל, התקיימה שירה בציבור, הוצג כיבוד קל וחולץ שי לכל משפחה: כלי לידה ופולחן תפוחי צל. מי ייתן שתתחדש צלילנו שנה טובה ומתוקה.

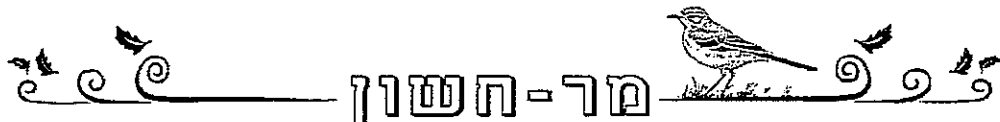
ברוח הימים הנוראים וחסי תשרי התקיימה באוצאי שבת "שוקה" באוצדון לחצר הופצתו של האמן יוחאי בן אבי הנקראת "אם דתי ואם בעל תשובה". ישר כוח לוצדת תרבות על פציולותה.

בבשנים קודמות התקיימו גם השנה מנייני תפילה נפרדים ל"ספרדים" ול"אשכנזים". החזן האורח השנה היה מיועדנו חגי ספוקוני ולצידו חברי המשק נעימי הקול. באופן סמלי ביותר הלך לעולמו במהלך ימי החגים חברנו בנימין זמיר, ששימש כחזן שלנו בה"א הידיעה במשך עשרות שנים. רבות מהמנגינות של בנימין השתרשו בנוסח התפילה הניר עציוני ורבים מתגעגעים לקולו הנעים והבוטח. תלמידו המובהק של בנימין נמשמר נוסח תפילתו ומנגינותיו הוא חברנו רפי כהן, ובתפילתו יכולים המתגעגעים למצוא נחמה.

הרוצה לראות ולשמוע את בנימין זמיר ז"ל יוכל למצוא אותו ב: YUOTUBE (רק להכנס ולכתוב "בנימין זמיר"). תודה לשעיה רותם ולמנחם יעקבי שהעלו את החומר. שצולם והוקלט לפני כ-11 בערב וחזנות שנערך במלון, אסתר לסר מלווה את אביה בנגינת אקורדיון.

אזכרת הנשמות הכללית התקיימה כמסורת בין ראש השנה ליום הכיפורים. שישה שמות חדשים של חברים שנפטרו בשנת תשע"ב נקברו בבית העלמין שלנו נוספו לרשימת השמות שהקריא דוד בן דוד. יוסף בקרמן נשא דברים והרב רונן לימד פרק משניות.

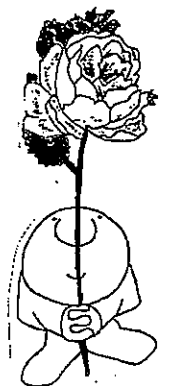
חידוש הונהג השנה בליל הושענה רבה, כאשר לאחר השיעור המרכזי מפי הרב רונן בנושא "קין והבל" שהתקיים בבית הכנסת, התקיימו עוד שלושה שיעורים במקביל במקומות שונים במשק. מרים וייצמן לימדה שיעור לנשים בלבד בסוכתה, דני קינג הזמין את הציבור לסוכתו ואבי יהב נתן שיעור בפוליש. יפה היה לראות את קהל הלומדים זורם לכיוונים שונים ובתום השיעור מחליף רשמים עם משתתפי שיעור אחר. לכל נותני השיעורים - ייער כוח!

מכתב שהוציאו הרב וועדת דת לקראת שמחת תורה והגביל את אורך כל אחת מההקפות לעשר דקות בלבד עורר תרעומת וביקורת בקרב בני הנוער וחלק מהחברים. בסופו של דבר התקיימו ההקפות עד שהגרונות ניחרו והרגליים עייפו מלרקוד. סעודת שמחת תורה המשותפת התקיימה כמיטב המסורת בסיום התפילה. חתן תורה השנה הוא שמעון וייצמן המקדיש זמן אין קץ להנחלת תלמוד התורה במשק בלמדו מדי יום את הדף היומי. חתן בראשית הוא יוסי עדן, שעשה לפני כשנה הסבה מקצועית וכיום הוא מלמד תינוקות של בית רבן מבראשית. החתנים ורעיותיהם מרים וכרמית הזמינו את הציבור לעונג שבת בליל שבת פרשת "בראשית".

שיחת חברים בנושא מסלול הקליטה לחבר חדש בהשתתפות אהרון ארז משכה ציבור גדול של חברים וחברות, שרצו להבין במה מדובר, לשאול שאלות ולהביע חששות או הסתייגויות מהמהלך. בנוסף לכך התקיימה שיחה נוספת לחברים הוותיקים, בה יכלו החברים גם להכיר באופן אינטימי יותר את מנהל הקהילה החדש רפאל צרפתי. עתה, מששבנו לשגרה, מתוכננים מפגשי חוגי בית לדיון בנושא הקליטה בטרם יובא להצבעה בקלפי.

לנוכח מתקפת חזירי הבר השוברים את צימאונם ורעבונם בדשאי ניר עציון ובגינות הנוי של החברים הותקנה גדר חשמלית סביב כל המשק המופעלת בשעות הלילה. יש גם מי שדואג באופן אישי למלא במים את הבריקה שנבנתה עבורם בוואדי הדרומי ולהביא להם מזון. עד כה אין הוכחה שהדבר עוזר ומסתבר שחזירי בר חכמים יודעים להתגבר על המכשולים וכי "מים גנובים ימתקו".

השנה טובה התקשרנו אל שתי חתונות הצפוניות בחודשים הקרובים. מלף טוב הצליחות הצעירות: ניל כרנשטיין ורסקה שיינא באוד כחודש וחצי ולאקיה וולף וליף שיינא אחרי חג הפסח ולאספחות'הם.

מר-חשוון

ומעניין לעניין: הנהלת הקהילה הכירה במציאות המשתנה והחליטה לכבד את רצונם של מי שבחרים לחגוג אירועים משמחים מצומצמים, ולשם כך ביטלה את ההחלטה המחייבת להזמין את כל הציבור לשמחה משפחתית כתנאי לקבלת תקציב מלא. נוסח ההחלטה (כפי שנוסח ע"י מנהל הקהילה הקודם יובל שגיא): "על פי החלטת הנהלת הקהילה ב-3.2012, תקציב חתונה ושמחות אחרות אינו תלוי בהזמנת החברים".

טפסופי גשם ראשונים האלו בגש הסוכך והגשם הכריז מטר של ממש בשמחת גוריה, בה מתפללים את ברכת הגשם. נקווה, שזהו סימן לזמן מבורך ולגשמים בשיאם.

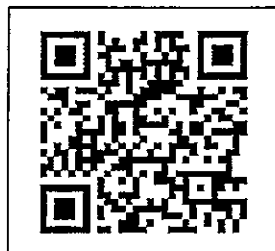

Sms שנישלח לטלפונים הניידים של הרשת הניר עציונית הזמין את כולם לראות ולהתפעל מקטפת הכותנה החדשה העושה הכל: קוטפת, מפרידה בין הכותנה לבין הענפים, ומוציאה מתוכה באלות מעוגלות עטופות בניילון. הקטפת אשר מצד אחד בולעת ומצד שני פולטת ייתרה את קטפות הכותנה הישנות, את עבודת המהדק וגרמה לאיבוד הרומנטיקה שהייתה כרוכה בעבר בעונת קטיפת הכותנה. מה לעשות, יש מחיר (רגשי) לקדמה!

כל חבילה ברוחב של 2.5 מטר וגובה של 2.1 מטר ושוקלת 2.7 טון את העטיפה פיתחה ומייצרת באופן בלעדי לכל הקטפות מדגם זה חברת תמה בבעלות הקיבוצים "משמר העמק" ו"גלעד"

סרטים על עבודת הקטפת בשדות שלנו אפשר לראות ב- YUOTUBE (גדייש ניר עציון)

בסלולרי בברקוד:

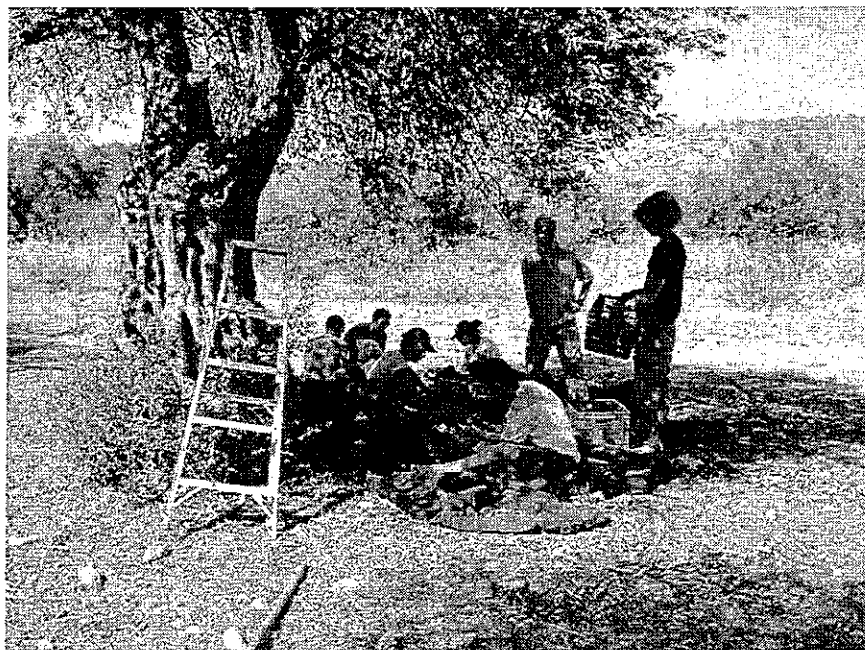

**שנה טובה, שנת התחדשות וזמיחה כלכלית
ודאגות, ביטחון ועלום, חברות ואחווה לכל
בית ניר עציון ולקוראי "בניר".**

לכלל ציבור החברים, תושבים ובני משפחותיהם!!!

הינכם מוזמנים לבוא לקחת חלק פעיל במסיק הקהילתי בכרם הזיתים של ניר-עציון.

אנו מוסקים כל יום משעות הבוקר המוקדמות ועד החשיכה. המשפחות מוזמנות להצטרף בכל שעות היום ולהשתתף בעבודה.

המעוניינים בעבודה רציפה בשכר (תמורת שמן זית, זיתים), יכולים לפנות לאלעד ארז לקבלת פרטים נוספים (נייד: 050-7276834).

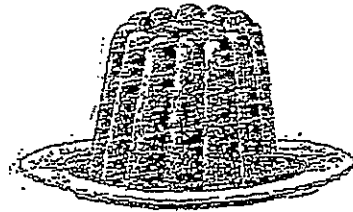
צוות המסיק

מצפים לראותכם!!!

666

מתכון
מאכל קצר

עוגת שוקולד חמה

להמיס בסיר: 450 סמ"ק חלב

350 גר' חמאה

0.9 כוס קקאו

עד להמסת החמאה. לא להרתיח!

להוסיף לסיר 225 גר' שוקולד מריר ולהמיס.

להוריד מהאש ולהוסיף:

1 כוס סוכר

5 ביצים שלמות

1.5 גביעי שמנת חמוצה

לערבב.

להוסיף: 640 גר' קמח

26 גר' אבקת אפיה

לערבב.

להעביר לתבנית אפיה (40X60) עם נייר אפייה.

אופים ב-160 מעלות במשך 30 דקות.

מקררים ומקפידים את העוגה.

בתאבון!

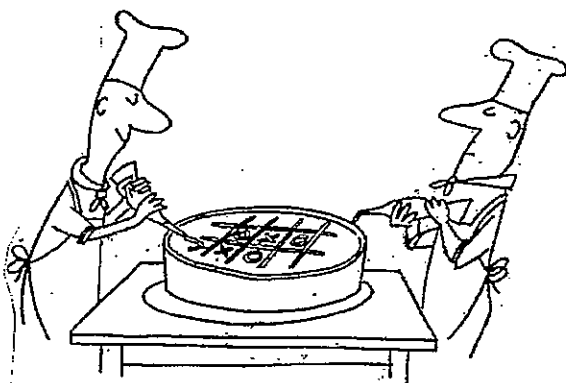
גנש שוקולד:

מרתחים בסיר 1 שמנת
מתוקה

ממיסים פנימה 125 גר'
שוקולד מריר.

מוציאים את העוגה
מהפריזר הופכים אותה
ומצפים בגנש את
השוקולד.

שומרים במקרר.

קטיף הכותנה המהיר בהיסטוריה (של ניר עציון)

הטכנולוגיה בכלל והמיכון החקלאי בפרט מתקדמים בקצב מהיר ובכל שנה תהליכים שבעבר נחשבו פסגת הטכנולוגיה נראים פתאום מיושנים ומעוררים לא אחת את השאלה: איך לא חשבו על זה קודם?

דוגמא לכך הייתה לנו השבוע .

לאחר מספר שנים שבהן לא גידלנו כותנה (בשל מחלת הזחל הורוד וחוסר במכסות מים) החלטנו לגדל בסך הכל 180 דונם ולבחון מחדש את כדאיות הגידול.

זרעו 180 דונם והשבוע (תחילת אוקטובר) הגיע מועד הקטיף.

בעבר, היה הקטיף אחד מאירועי השיא בהווי המשקי, בו נטלו חלק רבים מבני המשק בהווה ובני משק לשעבר. הקטיף היה עבור כולנו מעין חגיגה של עבודת צוות וחברות.

בעבר, כלל תהליך הקטיף מספר מרכיבים ובהם: קטיף הכותנה ע"י 2 קטפות דו-טוריות, העברת הכותנה לעגלות הביניים, העברת הכותנה מעגלות הביניים למהדק, הידוק החבילות, עיטוף החבילה, סימון החבילה, הכנת תעודת משלוח והזזת המהדק לאזור אחר לשם הכנת חבילה נוספת וכך הלאה.

אלא שאז הופיעה לה המפלצת התורנית, פרי פיתוח ומחקר רב שנים של חברת "ג'ון דיר" בהם נטלו חלק גם מפעלי הקיבוצים משמר העמק וגלעד (שכנינו ממזרח).

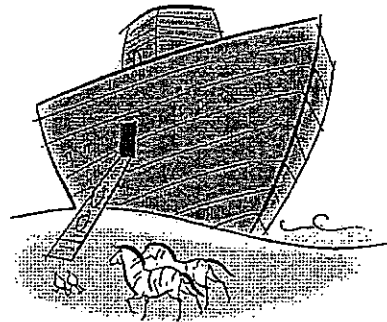
קטפת חדישה זו, הינה בעלת 6 טורים. אולם, השכלול המשמעותי הוא שהיא מבצעת את כל התהליך המורכב שתואר לעיל בעצמה וללא מגע יד אדם למעט המפעיל. כלומר תהליך מורכב שבו נטלו חלק לפחות 5 אנשים (ולפני שנכנס המהדק האידראולי לחיינו – לפחות 7 אנשים) נעשה ע"י מכונה ענקית אחת ומפעיל בן אנוש אחד.

הקטפת קוטפת את הכותנה ובה בעת מהדקת אותה לגליל (בתוך בטנה) , לאחר שהגליל מגיע למשקל מסויים הקטפת עוטפת את הגליל בניילון מיוחד (פרי פתוח ישראלי כאמור) מעבירה את הגליל לירכתייה ובה בעת ממשיכה לקטוף ללא עצירה. לכשתגיע הקטפת לקצה השורה תניח בעדינות את הגליל ותמשיך במלאכת הקטיף. הברקוד שהוצמד אוטומטית לגליל ובו זיהוי המשק ומספר החבילה נשלח באמצעות מסוף מיוחד ישירות למנפטה בו ברגע.

וכך מבלי שהספקנו לומר ג'ק רובינזון, נסתיים לו הקטיף של 180 הדונמים שלנו בפחות מיום עבודה מלא.

אז אמנם החוויה הייתה מרשימה, הפלא הטכנולוגי מדהים אבל לנו לא נותר אלא להתרפק על זיכרונות העבר מהפנינג הקטיף שכל כך אהבנו.

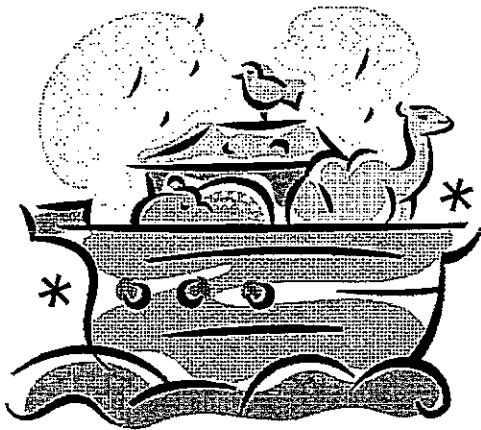
צוות גד"ש ניר עציון

לשבת פרשת נח

פרידה מתיבת נח

מילים: נורית זרחי
לחן: מתי כספי

זוגות זוגות יורדים מן התיבה
זוגות זוגות
ומנידים שוורים לנח בראשם נוגות
היה נעים
שפנים בקצה אפם מנענעים תודה
פרוות האריות רועדת כמפל חיטה
העכברים והסנאים קדים קידה
פורחים תוכים פלמינגו סנוניות

כל עוף במעופו נוצות צבעוניות
צונחות לנוח על כתפו
כל עוף במעופו נוצות צבעוניות
צונחות לנוח על כתפו

והוא עומד ומסתכל
כיצד זוגות זוגות
הם נבלעים
בג'ונגלים בתוך ההר על הפסגות על צמרות עצים
גבוהים גבוהים
נעלמים במחילות
קופצים את תוך הים
וגוחנים אל החולות

שלום, קופיף אחרון נופף לו בידו
וכך נותר לו נוח לבדו.
שלום, קופיף אחרון נופף לו בידו
וכך נותר לו נוח לבדו.

